

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

**Unikt
uppdrag!**

(sid. 4-5)

**Vår
himmelska
kallelse!**

(sid. 22-25)

**Jessica
fick hjälp**

(sid. 16-20)

"Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig till att predika glädjens budskap för de fattiga. Han har sänt mig för att ropa ut frihet för de fångna och syn för de blinda, för att ge de betryckta frihet och predika ett nådens år från Herren." (Luk 4:18-29)

Skörden är mycken...

Rapport från bibelskolan 2006 på Bällsta MissionsCenter

Text: Stina Fridolfsson

Så har ännu en bibelskola gått av stapeln hos Maranataförsamlingen i Stockholm. Temat *Åter till urkristendomens kraftkällor* kändes väldigt angeläget, och varje talare knöt an till nödvändigheten av att uppleva Guds härlighet i sitt liv, att vi blir Kristuslika och därigenom kan vara själavinnare. En liten skara samlades till täta bibelstudier varje dag under en månads tid.

I BMC:s monter på bokmässan i Göteborg, strax innan bibelskolan, erfor vi hur den ekumeniska kyrkligheten uppenbarligen allt mera glider in i samarbete med islam och andra religioner för att presentera en gemensam, synkretistisk Gud.

Därför var det verkligen befriande att under bibelskolan höra **broder Henry** undervisa över ämnet *Islam och Kristendom - paralleller och paradoxer*.

I intet annat namn finns frälsning än i Jesu namn - men där finns den, halleluja!

Missionen aktualiserades ytterligare genom besök av

Varghese Thomas från Indien, som gav en underbar Kristuspresentation, och även i ett möte berättade om det enorma missionsfältet Indien. Ytterligare missionsrapporter gavs av **Karin Vidén**, nyss hemkommen från Dominikanska Republiken, och Pilgrimsfolket från Norge berättade om sitt arbete i Rumänien. Dessutom medverkade flera syskon från Litauen.

Hans Lindelöw talade om vårt uppdrag att vara i Ordets tjänst. Att tala sanna ord med

lugn besinning. Det fasta ordet; Guds Ord, rannsakar och skapar. Men det finns också ord som vi bör akta oss för. Otillbörliga ord, stora ord, bespottande ord. Han påminde om Jesu manande ord till lärjungarna: Följ mig!

Robin Widén talade om vetekornets väg. Bara genom att ge sitt liv kan man bära frukt och bli själavinnare.

Dop till Kristus under bibelskolans avslutningsmöte.

Tage Johansson utgick ifrån mönsterbilden som Gud gav till Mose. Det gäller att mönsterbilden får prägla hela vår livsföring, så att Guds helighet kan upplevas ibland oss.

JanEgil Hafsahl talade om Kristi hemlighet - församlingen, och Guds stora plan med församlingen i tiden. -Är Kristus ditt liv, då blir församlingen din livsstil! utropade han. Liksom Robin betonade han att församlingen byggs genom en dödsprocess. När vetekornet dör, då bär det frukt!

Paulus Eliasson knöt an till samma tema genom att tala om berget Sion - Guds utvalda plats; en stad av pånyttfödda; glädjens budbärarinnor. Församlingen!

Ett något annorlunda möte blev det, då **David Smeds** talade en dubbelktion över ämnet *"Kan man lita på bibeln?"*. Mycket värdefull

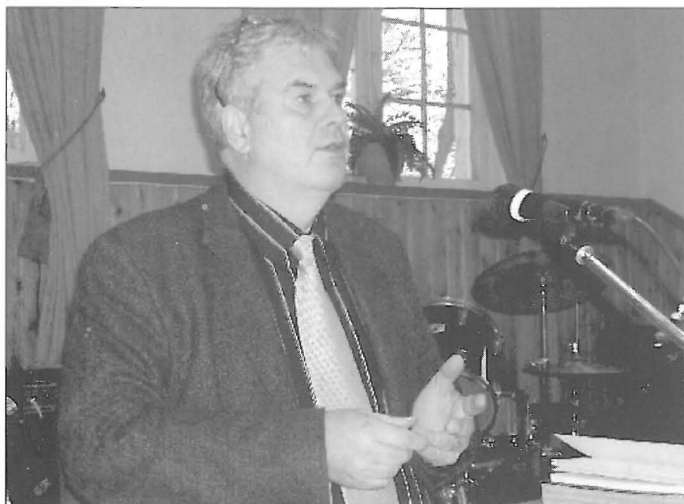
information om Skriftens historiska dokument.

Ytterligare bibelstudier och väckelsemöten, där **Kjell Roos**, **Märta Berg** och andra tillresande evangelister från olika håll deltog med förkunnelse och appeller, underströk på olika sätt att vi måste hämta vår näring från urkristendomens kraftkällor för att bevara vår identitet som himmelrikets medborgare. Och det sista väckelsemötet var det både dop och förlossningsmöte!

-En sådd är vårt liv här i tiden, och en gång skall inbärgning ske, när arbetets dag är förliken, den mognande skörden vi se.

-Det verk som är utfört för Jesus, det skall evigt bestå inför Gud. Hans namn vare ära, det håller att leva och dö på hans bud.

Till gråt och jubel ljöd sången, och vi upplevde nå-

"Vi behöver inte skämmas för att vi tror på bibeln!" David Smeds talade om bibelkritiken.

got av skördens sötma efter såddens möda.

När man hör hur dagens urvattnade evangelium presenteras i olika media idag, så får man en känsla av att det är opassande, ja, rent av anstötligt att säga till sina medmänniskor att de måste tro på Jesus för att bli frälsta. Nu presenteras islam, buddism, hinduism, katolicism och kristendom som likvärdiga frälsningsvägar! På de tider man förr sände kristna gudstjänster i radio och TV, har man nu livsåskådningsprogram, dokumentärer från olika religioners trosutövning, osv. Programmen "Människor och tro" och "Tankar för dagen" i Sveriges Radio är talande exempel.

Vad innebär det idag att vara missionär? Den som frimodigt vittnar om att endast den som blir född på nytt och renad i Jesu blod kan komma in i Guds rike, betraktas klumpig, kärlekslös och diskriminerande.

Till vår församling kommer skolungdomar för studiebesök. De ställer frågor om våra gudstjänster, om relationer och hur man kommer till paradiset. När jag berättar om rövaren som hängde bredvid Jesus, så möter jag undrande blickar. -Ni kanske inte hört om att när Jesus blev dödad, så var det två rövare som korsfästes bredvid honom? Okunniga huvudskakningar. Och i protestantiska Sverige år 2006, får jag berätta för skötsamma, fina gymnasieungdomar om hur en rövare som inte hade någon möjlighet att bättra på och ställa till rätta något av vad han gjort under sitt dåliga liv, fick följa vår Frälsare Jesus till paradiset. Tyckte nästan det tändes en hoppfull glimt i ungdomarnas ögon.

Skörden är mycken, men arbetarna få. Herre, här är jag - sänd mig! ■

Midnattsropet för 40 år sedan

Evangelisationscenter i aktion eller Kristi församling i funktion

Text: Arne Imsen

MR nr. 5 1966

Jag måste också här påtala en annan form av individualism som också betyder ett åsidosättande av den lokala församlingen och en verksamhet efter andra riktlinjer än nya testamentets.

Det finns en rad av s.k. "världsevangelisterna" som gjort sig fria från de samfund de förut tillhört: Osborn, Roberts, Allen och flera andra. Dessa män har omkring sitt namn och sin verksamhet byggt upp kolossala organisationer. Många kristna har helt okritiskt accepterat det system som dessa skapat. Jag tackar Gud för vad dessa bröder gjort för evangelium, men jag hatar de system de byggt upp, därför att det är ett åsidosättande av den nytestamentliga församlingen med dess mångfald av gåvor och tjänster. De troende får en enda funktion i den verksamhet, som dessa män skapat: att ekonomiskt stödja den store evangelisten och toppmannen i organisationen.

Jag vill här i korthet relatera hur dessa system verkar.

Uti från sin propagandacentral i Amerika gör man en PR-drive i det land där man planlägger en kampanj och där man fått en person eller en grupp av troende att stå som formell inbjudare. Efter att landet så en lång tid bearbetats med propaganda begynner kampanjen, som oftast hålles i huvudstäderna. Hit kommer nu människor i skaror från alla landsändar – människor som längtar efter att få se Guds kraft uppenbarad och människor som vill tjäna och offra. Det blir alltså jättemöten som håller med alla de psyko-

logiska effekter det medför. Man visar film från andra världsdelen där det sker tecken och under, händelser som riktigt appellerar till det sentimentala hos människorna. Och nu öppnar man gärna sin plånbok för missionen i Indien eller Afrika eller på en annan plats långt borta. Tänk att få vara med och stödja en sådan verksamhet! Och man offrar inte för att man tror på Gud och har en andlig syn på Guds verk, utan därför att man gripits av stundens stämning.

[---]

Det verkligt ödesdigra är att följden ofta blir den, att dessa människor glömmer bort sitt ansvar för Guds verk på den plats där de själva bor och blir helt fastlåsta med sina offer och sitt evangelisationsnit på annat håll.

Är det denna verksamhet vi skall ha?

Nej, låt oss istället göra en satsning på den lokala församlingen där varje lem är i funktion efter principen: "Först i Jerusalem... sedan intill jordens ände."

Det finns idag unga evangelister i olika länder – även i vårt land – som har världsvida, storvulna planer i enlighet med de metoder dessa amerikanska evangelister har satt i system, men de orkar ofta inte ens lösa de egna problemen på hemmaplanet.

Evangelistens uppgift, likaväl som lärarens, herdens och profetens, är i församlingen. Och uppgiften består först och främst i att göra de heliga skickliga att utföra sitt tjänarevärv.

Den lokala församlingen upprättad och i funktion är Nya Testamentets lösning på alla evangelisationsproblem. ■

Unikt uppdrag!

Berno Vidén

Församlingen är en Guds skapelse och som sådan är hon även bärare av hans eviga väsen. Det i sin tur representerar en rättfärdighet som är unik i sitt slag och som inte går att finna på någon plats eller hos någon institution i denna världen. Under den mänskliga historiens gång har Gud vid upprepade tillfällen visat på olika vägar för att främst hans egendomsfolk ska få kunskap om Honom och hans rättfärdighet.

2006 HAR KOMMIT att bli ett händelserikt år! Hela världen befinner sig mitt i omskakande skeenden som på olika sätt drabbar var man. Löpsedlar jorden runt har fyllts av omskakande och chockerande rubriker och informationer, som ställt människor inför sin egen otillräcklighet. Hur stora gemensamma insatser som än görs fortsätter ändå världsproblemen att

växa mänskligheten över huvudet. Är det inte förödande krig och okontrollerbara terrordåd så drabbar översvämningar eller extrem torka. Djurarter utrotas på grund av klimatförändringarna och inom överskådlig tid kommer miljontals människor jorden runt tvingas till drastiska omflyttningar då havsnivåerna beräknas stiga som följd av att isbergen och glaciärerna smälter bort. Som exempel kan nämnas Kebnekaises topp som idag mäter 2 105 meter över havet, vilket är 15 meter lägre än för bara tio år sedan.

Flyktingströmmarna växer lavinartat och det finns snart inga platser kvar att fly till. Gränser stängs för oönskade flyktingar samtidigt som globaliseringen av enskilda nationers politik forcerar fram nya superstater. Allt detta och mycket mer kan vi läsa om bara under det här året.

Visserligen är ovan nämnda händelser inga överraskande nyheter men i media har för första gången jordens akuta tillstånd med tyngd lyfts fram som ett i tid mycket nära förestående problem. För bara något tiotal år sedan fanns det en och annan forskare som försökte få gehör för sina farhågor men de tystades snabbt och effektivt ner av andra marknadsledande krafter. Roster som på något sätt talat mot vår välfärd har aldrig varit välkomna. Ändå vet vi att främsta

orsaken till planeten jordens obalans är just i-ländernas ständiga jakt på mer välfärd. Bara en sådan siffra som att 20 procent av jordens befolkning förbrukar 86 procent av dess tillgångar borde få oss att reagera.

Men världens politiska ledare väljer som oftast att inte inse vilka tider vi går in i. För dem handlar det om att gå med vinst och att bygga ut välfärden ytterligare och då är vilka orättfärdiga vägar som helst tillåtna. Nu är dock måttet fyllt och utarmningen orsakad av västvärldens exploatering har för längesedan forcerat smärtgränsen. Vem som ska betala priset är idag en stor fråga. Hitintills är det de fattiga länderna som fått betala ett högt pris för orättfärdig hantering och utarmning av jordens resurser och enligt Världsbankens förre chef **Nicholas Stern** är det alltid de fattiga länderna som drabbas först:

-Alla länder kommer att påverkas av klimatförändringarna, men det är framförallt de fattiga länderna som berörs först och mest.

FÖR GUDS FÖRSAMLING i tiden borde inget av det vi idag möter komma överraskande även om det klart är mycket oroande. Det finns åtskilliga profetior i Guds ord som ingående beskriver vad som kommer att äga rum på vår jord;

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Bällstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.se

E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,
Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2006

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

dels som en konsekvens av synden och vållusten, dels på grund av Guds eget folks svek. Jesus själv förutsäger i sina eskatologiska tal hur människorna kommer att fyllas av ångest och uppge andan av förskräckelse för det som skall övergå världen. I sammanhanget nämns något så aktuellt som havets och vågornas dån. Sedan utropar Jesus att då allt det vi nu ser drabba jorden börjar ske så må vi lyfta upp våra huvuden, ty då nalkas vår förlossning.

Jesus varnar också sitt folk för att inte hamna i ett inomvärldsligt och materialistiskt tänkande, vilket för med sig så pass allvarliga konsekvenser att den dagen kommer över oss oförtänt.

5 Mos 15:4

"Dock borde rätteligen ingen fattig finnas hos dig."

Världens politiska system är orättfärdiga där rik blir rikare och fattig blir fattigare. FN:s medlemsländer satte vid millennieskiftet upp gemensamma mål för att innan år 2015 halvera världens mest extrema fattigdom. Nära hälften av jordens befolkning lever på mindre än 14 kronor om dagen per person och fler än en miljard människor saknar tillgång till rent vatten. Nästan lika många svälter och en tredjedel av alla barn under fem år lider av konstant undernäring. Egentligen finns det tillräckligt med resurser på jorden för att ingen ska behöva svälta men som västvärldens högkonsumerande livsstil ser ut idag kommer jorden inom några få decennier att brista.

JULEN NÄRMAR SIG och för att döva och förtränga våra dåliga samveten lägger vi några kronor i insamlingsbössorna. Handeln uppmanar konsumenterna att *generöst* avrunda uppåt vid sina julklappsköp och låta dricksen gå till de fattiga. På det sättet bedövar vi våra samveten och rättfärdiggör ännu mer vår konsumtionsfrossa denna jul, 2006. Försäljningsresultaten förväntas slå nya topprekord i årets miljardrullning. Världens fattigdom och de konsumtionsrelaterade miljöhoten tonas effektivt bort i jakten efter det materialistiska glittret och glammet. Nu är det jul igen...

I Guds ord talas om Sodoms synd. Då Sodom nämns relateras ofta till homosexualitet och annan omoral. Det är på det sättet vi tänker på Sodom och Gomorra, städerna på slätten under Abraham och Lots tid. Men det finns en grundorsak till omoralen och det som bäddade för dess oundvikliga undergång. Det handlar om orättfärdigheten.

-Se, detta var din syster Sodoms missgärning: fastän höghet, överflöd och tryggad ro hade blivit henne och hennes döttrar beskärd, understödde hon likväl icke den arme och fattige. (Hes 16:49)

Det är Jerusalem som beskrivs, vars levnadssätt kom Sodom att synas rättfärdig. I överförd mening har vi på jorden idag ett andligt Jerusalem - församlingen, vilken är satt att förkroppsliga Guds rättfärdighet på jorden. Församlingen - ett salt på jorden och ett ljus i världen.

FÖRSAMLINGEN ÄR EN Guds skapelse och som sådan är hon även bärare av hans eviga väsen. Det i sin tur representerar en rättfärdighet som är unik i sitt slag och som inte går att finna på någon plats eller hos någon institution i denna världen. Under den mänskliga historiens gång har Gud vid upprepade tillfällen visat på olika vägar för att främst hans egendomsfolk ska få kunskap om Honom och hans rättfärdighet. Exempelvis kan vi läsa ur 5 Mos 15:4 där Herren dekla-

Apg 4:32

"Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt."

rerar att *"Dock borde rätteligen ingen fattig finnas hos dig"*.

Församlingen är en protest mot välfärdssamhällets jakt på lust och lyx. Modellen för hur församlingen praktiskt ska ha möjlighet att förkroppsliga en sund livsstil finns uttalad i Guds eget ord.

- Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt. (Apg 4:32)

Det handlar om ett osjälviskt utgivande där barriärerna mellan rik och fattig raderas ut. I församlingen finns inte hög och låg, där är daglig gemenskap i utjämning och ömsesidigt givande.

Församlingen är ett hem, och centralt är att den har sitt ursprung vid Golgata

vars plats är utgångspunkt och centrum för varje troende. Ett uttryck Jesus själv ger oss för att beskriva det nya livet är att en människa måste bli *född på nytt* för att komma in i Guds rike.

Att födas innebär släktskap. Man föds in i en gemenskap, in i en familj och ett hem. På samma sätt får vi genom den andliga födelsen en andlig gemenskap. Ett under äger rum i det ögonblick en människa lämnar sitt liv till Gud. Då en syndare öppnar sitt hjärta och tar emot Jesus i sitt liv blir han eller hon ett Guds barn som övergår från döden till livet. Det föds en ny människa som får bröder och systrar som varit med om samma födelse. Den gemenskapen kallar Bibeln för församlingen och det nya livet kallas församlingsliv.

Vid ett tillfälle deklarerar Jesus vilka som är hans egentliga familj. Då hans biologiska familj en dag kallar på honom då han sitter och undervisar en stor samlad skara säger han till dem:

-Vilken är min moder och vilka äro mina bröder? Han såg sig omkring på dem som sutto där runtomkring honom, och han sade: Se, här är min moder, här äro mina bröder. Den som gör Guds vilja, den är min broder, min syster och min moder. (Mark 3:33-35)

SER VI VAD som håller på att hända med världen? Kan vi möta människors frågor inför denna skrämmande utveckling och rapportering som väller över jorden? Har vi förmågan att se och höra människors andliga nöd?

Vi lever i en apokalyptisk tid utan like i historien. Jesu andra tillkomme är mycket nära förestående. Det är för kristenheten generande att det är profan media som under sista tiden förmedlat kunskapen om jordens situation och att det inte är Guds folk som gått i bräsch för att basunera ett varningens budskap till samtiden. Vi sitter inne med ett enormt budskap och har ett oerhört ansvar att nå fram till människor som just idag behöver nås av sann befrielse och frälsning. Hoppets evangelium om en evighet tillsammans med Jesus är mer aktuellt än någonsin. Ännu en kort liten tid återstår för församlingen att fullborda den mission Herren kallat till.

- Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig. Han har satt mig till att förkunna ett glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn

Kärlek

Arne Imsen
Predikan från
1975

-Om jag talade både människors och änglars tungomål, men icke hade kärlek, så vore jag allenast en ljudande malm eller en klingande cymbal. Och om jag hade profetians gåva och visste alla hemligheter och ägde all kunskap, och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet. Och om jag gäve bort allt vad jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, om jag offrade min kropp till att brännas upp, men icke hade kärlek, så vore detta mig till intet gagn.

-Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke, den uppblåses icke. Den skickar sig icke ohöviskt, den söker icke sitt, den förtörnas icke, den hyser icke agg för en oförrätts skull. Den gläder sig icke över orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen. Den fördrager allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting.

-Kärleken förgår aldrig. Men profetians gåva, den skall försvinna, och tungomålstalandet, det skall taga slut, och kunskapen, den skall försvinna. Ty vår kunskap är ett styckverk, och vårt profeterande är ett styckverk; men när det kommer, som är fullkomligt, då skall det försvinna, som är ett styckverk.

-När jag var barn, talade jag såsom ett barn, mitt sinne var såsom ett barns, jag hade barnsliga tankar; men sedan jag blev man, har jag lagt bort vad barnsligt var. Nu se vi ju på ett dunkelt sätt, såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd.

-Så bliva de då bestående, tron, hoppet, kärleken, dessa tre; men störst bland dem är kärleken.

-Faren efter kärleken, men varen ock ivriga att undfå de andliga gåvorna. (1 Kor 13)

Jag har haft några bibelstudier om församlingen som Kristi kropp i tiden, återupprättad och uppbyggd för tjänst och uppräckelse. Vi har då talat om vad som kan läsas om detta i första Korinterbrevets 10:e, 11:e och 12:e kapitel. Vi talade sist utifrån 12:e kapitlet om dess praktiska tillämpning på det lokala planet. Jag finner detta nödvändigt i en tid då allting förefaller så svävande och diffust på så många områden, och de andliga begreppen har en benägenhet att upplösas i ett intet. De upplöses och försvinner och därmed också själva innehållet. Man förlägger de andliga upplevelsorna till ett plan som egentligen är otillgängligt. Det är omöjligt att uppleva dem, eftersom man kommer med nya begrepp och lägger själva uppenbarelsen på ett plan som gör det nästan omöjligt att gripa tag i och konkretisera den. Vi möter en hel serie med abstraktioner. Allting blir så oklart och diffust, man har en känsla av att allt detta är något som är ouppnåeligt, eller så är det något som kan uppnås, men där vi hela tiden är passiva mottagare och aldrig kan påverka eller påskynda upprättelse och uppbyggelse.

När Bibeln talar om församlingen, talar den huvudsakligen om den lokala församlingen. Det är verkligen tveksamt om man över huvud taget med någon större exakthet kan tala om den universella församlingen, och då redogöra för vad bibeln menar.

I den universella församlingen tror jag inte det existerar några brister. Vi kan läsa i Upp. 1 för att åskådliggöra detta. Där finns dessa samlade uttryck för vad församlingen egentligen är i den himmelska världen. Och i den mån man kan tala om universalitet så gäller det naturligtvis här.

Det heter från vers 10

-Jag kom i andehänryckning på Herrens

ens lov

Del 1

dag och fick då bakom mig höra en stark röst, lik ljudet av en basun, och den sade: »Skriv upp i en bok vad du får se, och sänd den till de sju församlingarna i Efesus och Smyrna och Pergamus och Tyatira och Sardes och Filadelfia och Laodicea.»

-Och jag vände mig om för att se vad det var för en röst som talade till mig; och när jag vände mig om, fick jag se sju gyllene ljusstakar och mitt ibland ljusstakarna någon som liknade en människoson, klädd i en fotsid klädnad och omgjordad kring bröstet med ett gyllene bälte. Hans huvud och hår var vitt såsom vit ull, såsom snö, och hans ögon voro såsom eldslågor. Hans fötter liknade glänsande malm, när den har blivit glödgad i en ugn. Och hans röst var såsom bruset av stora vatten.

-I sin högra hand hade han sju stjärnor, och från hans mun utgick ett skarpt tveeggat svärd, och hans ansikte var såsom solen, när den skiner i sin fulla kraft. När jag såg honom, föll jag ned för hans fötter, såsom hade jag varit död. Men han lade sin högra hand på mig och sade: »Frukta icke. Jag är den förste och den siste och den levande; jag var död, men se, jag lever i evigheternas evigheter och jag har nycklarna till döden och dödsriket.» (Upp. 1:10-18)

Här talas om sju gyllene ljusstakar. Detta är en beskrivning av församlingarna som sedermera får var sitt sändebrev av aposteln. Då vi tar del av dessa sändebrev, upptäcker vi att de ger intryck av att vara något helt annat än sju gyllene ljusstakar. Vi tycker att där finns ingenting av den härlighet och äkthet som möter oss här i själva den uppenbarelse som är basen för sändebreven. Sedd från himlasidan är församlingen fullkomlig. Församlingen har brister på jorden och den är behäftad med en hel del ting som har med tidens svårigheter och problem att göra. Men sedd ifrån himlasidan så är församlingen fullkomlig. Det beror naturligtvis på att allt det som har med brist, tillkortakommanden och begränsning att göra, det kommer att bli kvar här.

Antingen det nu handlar

om ting eller individer. Det kommer att bli kvar här, för Gud har ett fullkomlighetsideal för församlingen. Han vill att vi ska bli fullkomliga, och han *verkar* för att vi ska bli fullkomliga. Därför ska vi göra klart för oss, att allt som har med bristerna att göra, det kommer att bli kvar här i alla stycken. Församlingen ska stå slutfrälst. Det heter att hon då ska vara utan fläck, utan skrynka, hon skall vara fullkomlig i renhet. Hon ska vara oförgänglig i härlighet. En evigt ung brud, pris ske Gud!

När vi talar om bristerna och svagheter, då handlar det hela tiden om den lokala församlingen. Om det ska bli någon återupprättelse för tjänst och uppräckelse, så måste det börja i den lokala församlingen. Vi kan inte genom någon slags teologisk formel remittera ansvaret till något annat mera överkligt och längre bort. Den lokala församlingen är gripbar, det handlar om dig och mig. Då den lokala församlingen börjar fungera som den ska göra, då kommer också därutav att följa att andra förhållanden regleras.

I första Korinterbrevets 10-12:e kapitel, handlar det om konkreta ting som gäller den lokala församlingen. Då brevet kom till församlingen i Korint, behövde församlingen inte söka sig ut i rymden någonstans, till någon annan plats, någon annan tid eller till någon annan storhet. Brevet var i högsta grad personligt, och det handlade om tillståndet i den lokala församlingen i Korint. Det handlade om deras förhållande till andevärlden,

till änglavärlden, det handlade om deras förhållande till församlingsmöten, till brödsbrytelsen, till kärleksmåltiden. Det handlade om deras sätt att bruka andliga gåvor och deras interna förhållande till varandra.

När Paulus kommer in i 13:e kapitlet, det kapitel som kallas kärlekens lov, så handlar det också här om förmaningar som är betingade av lokala missförhållanden som måste ändras på. Jag vill inte påstå att det i och för sig handlar om kärlekslöshet, men det handlar om betydelsefulla förväxlingar. Man satte någonting före det som var det viktigaste och begick det misstaget att i ganska stor utsträckning söka gåvorna framför givaren. Det gjorde man på mer än ett sätt.

Det fanns tydliga tendenser till kategoriklyvningar; man hade infört det korintiska tänkandet i församlingen. Det fanns sådana som ville förhäva sig på grund av att de hade materiella resurser som andra saknade. Å andra sidan fanns sådana som ville förhäva sig för att de hade andliga gåvor som de tyckte var mera värda än gåvor som andra hade. Då var församlingen inne i en kamp som var mycket oandlig, och skulle kunna leda fram till församlingens söndring och upplösning.

Nu kommer dessa praktiska anvisningar som församlingen måste lyssna

Församlingen ska stå slutfrälst. Det heter att hon då ska vara utan fläck, utan skrynka, hon skall vara fullkomlig i renhet.

En församling kan inte fungera genom offentlig verksamhet. Den måste ha sitt familjeliv... sina kärleksmöten.

till, om missförhållanden i församlingen skulle kunna korrigeras.

Det fanns svärmiska, materialistiska element i församlingen. De som förhävde sig på grund av sin materiella status, och de som förhävde sig på grund av sin andliga status. En del var rika och de såg det också som en möjlighet att betona sin särställning. De gjorde det just vid kärleksmåltiden, den måltid som på ett alldeles speciellt sätt skulle manifestera att alla sociala, intellektuella och ekonomiska gränser i församlingen var utsuddade, att det heliga brödraskapet var upprättat på sanningens grund. Detta upplöstes och omöjliggjordes då församlingen föll sönder i gamla kategorier och de rika började söka sig till sig själva och blev en rik societet i församlingen, och de fattiga drog sig undan och blev på det sättet också en kategori i församlingen. Så var nivåskillnaderna där, och tydligt markerade i det sätt de hälsade på varandra, såg på varandra, umgicks med varandra, tilltalade varandra. Det sågs och iaktogs av alla som hade något som helst förnuft. Sedan märkte man också denna tendens av dem som kanske inte hade materiella resurser, men ägde andliga gåvor. Det var speciella, utomordentliga gåvor, som blev föremål för speciell uppmärksamhet. Det fanns en tendens hos dessa att sätta sig i centrum och låta denna gåva bli ett medel till att skaffa sig favörer, eller i varje fall personlig uppmärksamhet. Så möter vi också här en typ av girighet - äregirigheten. Man var äregirig, och sökte på det här sättet också med de andliga gåvorna sitt eget. Resultatet kunde inte bli något annat än sönderfall och splittring.

Nu kommer Paulus och vänder på hela deras begreppsvärld. Han gör klart för församlingen att Gud handlar inte som storheterna i världen. Han påminner dem om Jesu undervisning. Det finns en rangordning i Guds rike. Det är emellertid inte den rangordning som är gällande i världen, ty i Guds rike är den störst som

tjänar. Vägen till att bli stor i Guds rike, menar aposteln, är att bli minst. Det är alltså inte fråga om att uppmärksammas, att samla ära eller på något sätt bli föremål för de andras ynnest eller beundran. Det är tvärtom fråga om att förmedla, att ge, utan att bli uppmärksammas. Att kunna ge, utan att bli föremål för applåder och inte på något sätt bli missmodig för att man får fungera så där i anonymitet. När Paulus talar om det här, gör han det på ett utomordentligt sätt. Han talar om kroppen och om de lemmar på kroppen som kanske blir föremål för vår speciella uppmärksamhet. Det finns synliga lemmar som aldrig blir beklädda. Vi har ögonen, hörseln, vi har också lukten. Men än om detta är sanning, står det ju klart för var och en att kroppen är icke allenast ett öga eller ett öra. Kroppen består ju inte bara av en mun, Gud vare lov. Kroppen består av en hel massa lemmar. Också lemmar som man kanske blygs för. Lemmar som man inte nämner, eller i varje fall inte blottar, men som fungerar fastän de är skyddade och gömda. Just dessa lemmar som tycks vara mindre hederssamma är föremål för så mycket större uppmärksamhet. Det ligger i kroppens egen natur att på ett alldeles speciellt sätt vårda dessa lemmar som han kallar för "mindre hederssamma", eller som får mindre offentlig heder, men som fungerar i det dolda.

Då skriften talar om dessa lemmar, är det uppenbart att det bland annat handlar om fortplantningsorganen. Vi vet att sängkammerscener äger inte rum på torget. De äger rum i den slutna kammaren; det handlar om två älskande parters kärleksmöte. Detta vill aposteln göra klart för församlingen. Det finns en offentlig sida av tjänandet och de andliga gåvorna, men det finns också en anonym sida. Det finns en hemlighetsfull sida av församlingens tjänande. Om församlingen icke vårdar detta fördolda gudsliv, så kan församlingen inte fungera. Församlingen måste ha sina kärleksmöten med sin brudgum och Herre. Dessa äger inte rum på torget. Dessa äger inte rum i offentliga sammankomster. Det handlar om församlingens böneliv. Den som inte vårdar detta böneliv, kan inte fungera, för man kommer aldrig att förstå andens lagar. Nu heter det att det är just

i denna bödens atmosfär det visar sig vilken förståelse vi har av de andliga realiteterna. Det är i denna bödens atmosfär av bön, tillbedjan och lovsång som lemmarna vårdas. Här ligger själva kardinalproblemet.

Det finns många kristna som går till alla eller några utvalda offentliga gudstjänster. Det kan vara förmiddagsmöten, det kan vara andra sammankomster. Det kan vara missionsmöten eller ännu hellre sång- och musikmöten, dit man samlas i stora skaror. Det bevisar bara att man inte har förstått vad en församling är. En församling kan inte fungera genom offentlig verksamhet. Den måste ha sitt familjeliv. Den måste ha sitt fördolda liv, den måste ha sina kärleksmöten. Om församlingen ska kunna vårdas; om de enskilda lemmarna ska kunna vårdas, så räcker det inte ens med att församlingen står under Guds Ords inflytande genom predikan och bibelstudier. Församlingen måste komma in under en sådan böneatmosfär att varje broder och syster blir en själavårdare. Det är detta som poängteras i sista delen av 1 Kor. 12. Där säger aposteln så här:

-Så skedde detta, för att söndring icke skulle uppstå i kroppen, utan alla lemmar endrättigt hava omsorg om varandra. Om nu en lem lider, så lida alla de andra lemmarna med den; om åter en lem äras, så glädja sig alla de andra lemmarna med den. (1 Kor. 12:25-26)

Då Paulus talar om församlingen som en kropp, avgränsar han ämnet klart och tydligt att gälla en viss funktion. Vad det här först och främst handlar om, är den gudstjänstfirande församlingen. Församlingen är en gudstjänstfirande församling och församlingen är Kristi kropp då den är en gudstjänstfirande församling. Och lemmarna måste fungera i denna gudstjänst för att det ska bli en nytestamentlig gudstjänst. Eller, för att ta mötesprogrammet som han ger församlingen där han klart och tydligt säger i 1 Kor. 14:23:

-Om nu hela församlingen komme tillhopa till gemensamt möte, och alla där talade tungomål, och så några som vore olärda komme ditin, eller några som icke trodde, skulle då icke dessa säga att I voren ifrån edra sinnen?

Han går vidare och säger: "Vad följer då härav?" För att en gudstjänst inte ska bli ytlig, förflackad och monoton så kan den inte bestå enbart av tungomålstalande. Inte bara uttydning. Alla talar inte heller i munnen på varandra, det är en gudomlig ordning. Men för att gudstjänstlivet inte ska bli ytligt, förflackat,

monotont och tråkigt, så har Gud i församlingen satt några till apostlar, några till evangelister, några till herdar och lärare, för att bland annat göra de heliga skickliga att uppbygga Kristi kropp. Vår uppgift är att få församlingen att fungera i gudstjänstlivet. Annars finns en stor risk att det blir funktionärsvälde. Det blir en enmansteater, eller så måste man fylla gudstjänstlivet med en hel mängd ting, med element som icke hör Guds rike till. Det är väldigt mycket vi har att välja på, framför allt i denna tid. Men idealet är inte att vi predikanter ska stå framme och leda och prata, sjunga och predika, tala för kollekten, avsluta och inbjuda. Idealet är att församlingen kommer i funktion, var och en. Den funktionen börjar i det fördolda livet, i bönemötet. Ty det är just där vi lär oss en hemlighet, nämligen att vi i vår egen kraft inte förmår att göra något. Det är icke genom våra talanger, icke genom våra naturliga gåvor och vår naturliga utrustning, utan det är genom Andens gåvor. Så här skulle det fungera, säger aposteln:

-Vad följer då härav, mina bröder? Jo, när I kommen tillsammans, så har var och en något särskilt att meddela... (1 Kor. 14:26)

Nu skulle jag vilja spetsa till det ytterligare: När hade du något särskilt att meddela sist, när du kom till en sammankomst? Jag säger det inte som en dom, men som en möjlighet. Det kan vara så här, vilket Paulus betonar: när en lem lider, dvs när en lem inte kommer i funktion, men blir undanträngd i gudstjänstlivet, då blir följden att hela församlingen lider. Det finns lemmar som hålls undan eller trycks ner. De kan aldrig komma i funktion, för de kan inte fungera i det stora sammanhanget på det sätt de skulle göra. De har inte de där väldiga, offentliga funktionerna, men de har en själavårdande funktion. För att den funktionen inte ska bli förlamad, satt åt sidan eller förtryckas, så måste den lemmen hjälpas att komma i funktion. När åter en lem äras, då gläder sig hela församlingen. Dvs, när man ser att lemmarna blir utrustade med

nya gåvor, o hur församlingen fröjdar sig! Halleluja, nu har de blivit döpta i den helige Ande, nu har nya gåvor blivit utdelade, nu har de fått detta, nu är det slut med förtrycket, och istället lovar de Gud! Då bryter lovsången fram och vi upplever att gudstjänstlivet blir en makt då Gud får verka igenom sina lemmer.

Vi läser här vad målsättningen är med dessa sammankomster:

-Jo, när I kommen tillsammans, så har var och en något särskilt att meddela: den ene har en psalm, den andre något till undervisning, en annan åter någon uppenbarelse, en talar tungomål, en annan uttyder; allt detta må nu ske så, att det länder till uppbyggelse. (1 Kor. 14:26)

Många av oss behöver förnyas för att kunna fungera i gudstjänstlivet. Vi kanske måste lära om, och återigen lägga tyngdpunkten där den bör ligga. Tyngdpunkten måste ligga i bönelivet, i det enskilda, fördolda gudslivet. Vi måste komma tillsammans och bygga upp församlingen, och utifrån bönelivet kommer sedan kärleksmåltiden. Bön, kärleksmåltid, brödsbrytelse. Det är på det sättet församlingen skall uppbyggas. Vi ser på flera ställen i aposteln's undervisning till församlingarna, bland annat då han skriver till församlingen i Efesus. Där säger han i femte kapitlet:

-Varen alltså icke oförståndiga, utan förstån vad som är Herrens vilja. Och dricken eder icke druckna av vin; ty därav kommer ett oskickligt leverne. Låten eder fastmer uppfyllas av ande, och talen till varandra i psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen och spelen till Herrens ära i edra hjärtan, och tacken alltid Gud och Fadern för allt, i vår Herres, Jesu Kristi, namn. (Ef. 5:17-20)

Här ser vi umgängesformerna syskonen emellan. För att församlingen inte ska destrueras; brytas sönder i sina beståndsdelar,

så måste vi komma in i Anden och Anden måste fylla oss. Vi måste övervinna de destruktiva krafterna i vårt väsen och genom trons väldiga makt börja tala till varandra på ett andligt sätt. Hur gör vi det? Jo, säger Skriften, vi ska låta oss uppfyllas av ande," och talen till varandra i psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen och spelen till Herrens ära i edra hjärtan, och tacken alltid Gud och Fadern för allt, i vår Herres, Jesu Kristi, namn." Tyvärr är inte detta det mest vanliga sättet att kommunicera med syskonen. Vi ska se vad det kan bero på. I Kolosserbrevets tredje kapitel säger aposteln:

-Så kläden eder nu såsom Guds utvalda, hans heliga och älskade, i hjärtlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, saktmod, tålmod. Och haven fördrag med varandra och förlåten varandra, om någon har något att förebrå en annan. Såsom Herren har förlåtit eder, så skolen ock I förlåta.

-Men över allt detta skolen I ikläda eder kärleken, ty den är fullkomlighetens sammanhållande band. Och låten Kristi frid regera i edra hjärtan; ty till att äga den ären I ock kallade såsom lemmar i en och samma kropp. Och varen tacksamma.

-Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder; undervisen och förmanen varandra i all vishet, med psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen med tacksägelse till Guds ära i edra hjärtan.

-Och allt, vadhelst I företagen eder i ord eller gärning, gören det allt i Herren Jesu namn och tacken Gud, Fadern, genom honom. (Kol. 3:12-17) ■

Forts. i nästa nr.

För att församlingen inte ska destrueras; brytas sönder ... måste vi komma i Anden och Anden måste fylla oss!

Rättfärdighet från Gud!

Rättfärdighet från Gud!

En bibelstudieserie från 1970-talet av **Arne Imsen** är just nu under produktion.

Boken är en serie mycket aktuella studier över Romarbrevet,

innehåller ca 170 sidor och priset blir 59:- + porto.

Beställningsadress se sid. 31

MARIAKULT

I LUTHERSK KYRKA

Stig Andreasson

I början av år 2006 invigdes en Mariaskulptur, kallad *"Mater Dolorosa"* (Smärtornas Moder), i en luthersk kyrka i Småland. I församlingsbladet berättar kyrkoherden att Mariabilden inköpts i England för pengar som skänkts till kyrkans prydnad. Han hoppas att alla i regionen, oavsett samfundstillhörighet, skall känna att detta är deras Maria. Han titulerar henne som "Guds Moder" som bär Kristus in i världen på nytt och som genom sitt eget lidande kan förstå oss i våra lidanden och bära fram dem i sina förböner inför Sonen, Kristus. Vi behöver alla förebedjare, säger han avslutningsvis.

En färgbild av Mariaskulpturen upp-
tar en helsida i församlingsbladet och
på nästa sida omtalas *"Den välsignade
Jungfru Marias sju smärtor."* Texten
som följer är översatt från engelska. Den
första i ordningen av Marias smärtor är
Simeons profetia om svärdet som skulle
gå genom hennes hjärta. Sedan följer i
tur och ordning: Flykten till Egypten,
Jesu försvinnande i templet, mötet med
Jesus då han bär sitt kors, korsfästelsen,
Jesus blir nedtagen från korset och Jesus
läggs i graven. Alla dessa händelser var
ytterst smärtsamma för Maria och därför
har hon möjlighet att hjälpa och förstå
alla de former av nöd och sorg som drab-
bar olika kategorier av människor här
på jorden, menar textförfattaren. Efter
beskrivningen av varje "Mariasmärta"
och de människor som genomgår något

liknande följer denna bön: *"Smärtornas
Moder, förbarma dig över dem, och låt
oss få finnas där för dem."*

Språklig och andlig förvirring

Flera uttalanden i det lutherska försam-
lingsbladet är ytterst förvirrande. Kyr-
koherden säger att Maria bär Kristus in
i världen på nytt. Vad menas med det?
Är inte jungfrufödelsen en engångshän-
delse? På vilket sätt bär Maria Jesus in i
världen på nytt? Sådana uttalanden låter
som ren mystifikation. Vidare säger tex-
ten i församlingsbladet att då Jesu kropp
togs ned från korset satt Maria
vid korsets fot och bar sin döde
son i sina armar. Detta var en av
hennes sju smärtor. Om detta
säger emellertid evangelierna
ingenting. Johannes berättar att
Maria stod i närheten av korset
tillsammans med en del andra
kvinnor och vänner medan Jesus
kämpade med sitt lidande. Men
då hans döda kropp togs ned från
korset var det bara Josef från
Arimatea och Nikodemus som
utförde den handlingen och de
förde sedan kroppen till graven.
Evangelierna omtalar inte med
ett enda ord att Maria satt vid
korsets fot med sin döde son
i sina armar. Sådana beskriv-
ningar härstammar troligen från
katolska legender eller liknande
källor.

Kyrkoherden titulerar Maria
"Guds Moder", vilket är typiskt
katolskt språkbruk och ett av
de många exemplen på katolsk
s sofistisk (spetsfundighet). Bibeln

*"Smärtornas moder" som hon
presenterades i den protestantis-
ka kyrka som omnämns i artikeln.*

framställer Jesus såsom sann Gud och
likaså såsom sann människa, född av en
kvinna. Men det är solklart att Maria bara
kunde vara hans mor i hans egenskap av
människa. Den Gud som är av evighet
kan inte ha en jordisk och mänsklig
mor. När Skriften talar om Jesu gudom
säger den:

-Han har ingen far, ingen mor och inget
stamträd. Hans dagar har ingen början,
hans liv inget slut. (Hebr. 7:3)

Men i egenskap av människa hade Je-
sus både stamtavla och föräldrar, även
om nu Josef inte var hans biologiske far.

En katolsk skribent erkände faktiskt en gång att då man kallar Maria för "Guds Moder" säger man något som hon rent bokstavligt inte kan vara.

Katolska teologer säger också gärna att "katoliker tillber inte Maria." Några förnekar till och med att man ber till henne. Man bara uttrycker en önskan om att hon skall be för oss inför sin Son. Just så uttrycker sig också den småländske kyrkoherden. "Vi behöver alla förebedjare", skriver han. Men sedan gör han samma teologiska kullerbytta som katolikerna ofta gör. Efter att ha presenterat Maria som förebedjerska avslutas varje presentation av Marias smärtor med bönen: "Smärtornas moder, förbarmadig över dem." Detta är mycket mer än en vädjan om förbön. Man använder precis samma uttryck i bönen till Maria som man skulle göra i en bön till Gud själv. Vem utom Gud kan förbarmasig över oss? I den katolska kyrkan är det emellertid fullt logiskt att åkalla Maria på liknande sätt som man åkallar Gud. Enligt katolsk tro har ju Maria blivit upptagen till himmelen där hon intagit platsen som Himmelens Drottning. Hon har egentligen samma egenskaper som bara Gud kan ha. Hon måste vara både allvetande och allestädes närvarande. Hur skulle hon annars kunna höra alla de böner som sänds upp till henne från människor i hela världen? Men säg, när blev allt detta trosartikel i den lutherska kyrkan?

Sanningen är den att både Maria och helgonen är döda och Skriften varnar för alla försök till kontakt med de avsnade.

-Skall inte ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda för de levande? Nej, håll er till lagen, till vittnesbördet." (Jes. 8:19-20)

Vi tror att Maria vilar i paradiset värld i väntan på de saligas uppståndelse. Den bild evangelierna ger av henne är inte alls densamma som vi möter i den katolska kyrkan. Evangeliernas Maria är timmermannen Josefs trofasta hustru. Hon böjer sig ödmjukt för Guds vilja och prisar Honom för att Han ser till hennes ringhet. Hon ger inte sig själv någon högre titel än "Herrens tjänarinna." Hon skulle säkert bli förskräckt om hon fick vetskap om den enorma betydelse hon fått i katolsk fromhet. Det är djupt tragiskt att reformationens kyrkor nu öppnar för Mariadyrkan.

Påvekyrkan har all anledning att vara förtömd med utvecklingen. Det viktigaste för den är givetvis inte i första hand att

protestanterna skiftar namn. De kan gott kalla sig protestanter, evangelisk-lutherska eller vad som helst, bara de i sin teologi och kyrkliga verksamhet utvecklar sig mer och mer i katolsk riktning. En sådan utveckling måste ju på lång sikt föra till en mer eller mindre fullständig förening med påvekyrkan. Men det kyrkosamfund som utvecklar sig i katolsk riktning förrirrar sig också allt längre bort från det rena evangeliet.

Tre ting som alla bibeltrogna protestanter alltid varit fullt eniga om

Den katolska kyrkan säger ofta i sin propaganda att protestantismen är splittrad i tusentals sekter och samfund. På flera väsentliga områden har dock alla genuina bibeltroende protestanter alltid varit fullständigt eniga. Det är tre ting i den katolska kyrkan som de absolut inte kan acceptera. *Det första är påvedömet.* Att Kristi kyrka skall styras av en ofelbar prelat som sitter på en tron i Rom kan ingen protestant godta.

Det andra är det katolska mässoffret. Protestanterna har inte alltid varit helt eniga med varandra om alla detaljer i nattvardsläran. Men de har alltid varit eniga i att det katolska mässoffret, som påstås vara en förnyelse av Jesu offer på korset, är blasfemiskt och förkastligt. Hebreerbrevet 9:25, 28 säger ordagrant i Hedegårds översättning:

-Kristus behöver inte gång på gång offra sig själv. Blott en enda gång har han offrat sig själv för att ta bort mångas synder.

Och Jesus själv sade på korset: "Det är fullbordat."

Det tredje är Mariadyrkan. I Påvekyrkan har Maria blivit en gudomsperson som man ber till och som tilldelats namn och titlar som är totalt okända i Guds Ord. Hon säges även vara född utan arv-synd och presenteras som "Medlerska" inför sin Son. Verkliga protestanter har alltid sett att detta strider mot Bibelns fundamentala budskap. Jesus är den ende Medlaren mellan Gud och människor. Han är vägen, sanningen och livet. Han sade själv: "Ingen kommer till Fadern utom genom mig."

Nu ser det ut som om Mariadyrkan verkligen tränger in i Sveriges protestantiska kristenhet. Vi är vittne till en utveckling som var otänkbar för bara några årtionden sedan. Vi frågar med bavan vart vårt lands kristenhet egentligen är på väg och vi tänker på Jesu ord: "Skall Människosonen då han kommer finna tro på jorden?" ■

Unikt uppdrag!

Forts. fr: s. 5

för de blinda, ja, till att giva de förtryckta frihet och till att predika ett nådens år från Herren. (Luk 4:18,19)

Då Jesus vid detta tillfälle inleder sin tjänst läser han inte hela det profetiska budskapet hämtat från Jesaja bok. Efter nådens år står nämligen om en hämndens dag från vår Gud, en dag då han skall trösta alla sörjande.

Nådens år är snart slut. Jesus kommer! Jorden kommer att gå in i en ny fas då Guds domar ska verkställas över all orättfärdighet.

Gud kallar till helöverlåtelse för det uppdrag och den kallelse vi fått att fullborda; människor ska räddas, inte bara här i tiden, men för evigheten. Församlingen i tiden har en uppgift som är mer angelägen än något annat på denna jord. Evangelium om Jesus Kristus ska förkunnas, förkroppsligas och levas. Låt oss aldrig förtrötta att förkunna detta hoppets budskap om liv och övernog i Jesus Kristus, han som är huvudet för församlingen.

I BIBELNS HISTORIA talas om ett rop som stiger upp till Gud. Vi kan läsa om det under Noa tid eller då Guds folk trälade under Egypten och Babylon. Det återkommer då Palestina plågas under den romerska ockupationsmakten och vi möter det idag runtom vår jord. Det är ett rop efter befrielse. Ropet stiger upp från våra storstäder där människor plågas under synden. Det stiger upp från världens fattigaste länder ur den orättfärdighet de drabbats av. Ingen plats på jorden går fredad för den onde som har världen i sitt våld.

Dock har församlingen ett trimufkort i sin hand: Jesus har vunnit seger över världen! Han som tagit sin boning mitt i församlingen har också givit henne ett levande hopp. Hoppet är att Jesus kommer! Maranataropet stiger upp från den skara som lämnat allt för att följa Lammet; Kom, Herre Jesus! Detta rop går mot sitt crescendo och vi förstår att den tid vi nu lever i går mot sitt slut. Men för den som lever med Jesus bär det uppåt och hemåt.

- Jag kommer snart; håll fast det du har, så att ingen tager din krona.

(Upp 3:11) ■

امسلي & KRISTENDOM

-Paralleller och paradoxer

Undervisning av B V Henry, från bibelskolan 2006

Det här är en introduktion till en serie bibelstudier som handlar om Kristendom och islam - paralleller och paradoxer. Jag har haft bibelstudier i olika länder under det temat. Det innebär inte att jag kommit hit för att undervisa er om islam. Men jag vill försöka tala om hur alla vi som är bibeltroende kristna kan närma oss muslimerna och hur vi kan förmedla evangelium till dem. Det är mycket viktigt för oss, särskilt i denna tid.

Nyligen, då vi var på bokmässan i Göteborg, märkte vi en trend som inte är ny, men utvecklas allt mer. Speciella kategorier av kristna bekännare försöker närma sig muslimerna med en slags religiös pluralism, istället för att hålla sig till den rena tron. Det är en tveksam trend som inte är ny och det är oklart vad man har för syfte med detta. Det senaste påven uttalat när det gäller islam och **Muhammed** är intressant. Han använder en del uttryck från medeltida skribenter för att indirekt uttala vad han själv anser om Islam. Å andra sidan har det blivit en

tendens i många avdelningar av romersk-katolska kyrkan att omfatta vad islam lär. Under förra århundrandet kunde man börja observera att det blivit en slags religiös pluralism. Jag ska nämna två stora personligheter i Frankrike. **Charles de Foucauld**, som var munk och eremit, levde i Algeriet. Han hade mycket kontakt med muslimska mystiker. Inom romersk-katolska kyrkan finns också en mystisk trend. Om vi vill basera vår kunskap om Gud på mystiska erfarenheter istället för på Guds ord, kommer vi att föras vilse. Charles de Foucauld ville ge prioritet åt mystiska erfarenheter i kristen och muslimsk miljö, och han ville på något sätt förena dessa två religioner i en gemensam erfarenhet av Gud. En annan personlighet som också är mycket viktig mera ur teologisk och akademisk synpunkt, var **Louis Massignon**. Han studerade persisk mysticism. På något sätt ser båda dessa män en parallell mellan islam och kristendom. Enligt deras synsätt skulle dessa religioner kunna förenas, ty om vi lägger åt sidan vad Guds ord säger, ser vi inte paradoxen och motsägelsen.

Det finns en bibelvers som borde vara

basen för vad vi som kristna ska stå för. Det var den deklaration som Petrus gjorde inför en religiös grupp, Apg 4:10:

"så mån I veta, I alla ..." Vad är det alla behöver veta? Det står i vers 12:

-Och i ingen annan finnes frälsning; ej heller finnes under himmelen något annat namn, bland människor givet, genom vilket vi kunna bli frälsta.

Vi kan tänka i religiösa termer: vad vill religionerna lära oss? Islam, buddism, hinduism, osv. Även vissa filosofier. Religion försöker undervisa oss om frälsning. Det är ju vad religion handlar om. Vad är frälsningens väg?

Här står nu Petrus inför en fanatisk religiös grupp, som representerar olika trender inom judaismen. Han säger: "Så mån I alla veta..." Om vi inte har den övertygelsen, då är vi inte redo att konfrontera islams grundfäste. Om vi inte har baserat vår tro på Guds Ords auktoritet, har vi ingenting att stå på. Vi kan då gå vart som helst och hur som helst och acceptera vad som helst eller ingenting. Detta är ett av problemen vi har inom romersk-katolska kyrkan, men också inom den protestantiska kyrkan. Och kanske också inom en del s.k. frikyrkor i detta land. Är ni vakna för detta? Vissa grup-

Hela denna bibelstudieserie kan beställas på CD. Se sid. 30

وليس باحد غيره الخلاص. لان ليس اسم آخر تحت السماء قد اعطي بين الناس به ينبغي ان نخلص

Apg 4:12 på arabiska

per har s.k. gudstjänster tillsammans, där man kompromissar med läroarna man har i sina församlingar. Det kan vara katolska och protestantiska kyrkor. Man ser att de kompromissar med det man en gång kämpade för. Både katoliker och protestanter. Det är nästan så att kriminella handlingar utförts i både Muhammeds och Kristi namn. Det är fanatism. Vi ser att det finns en demonisk makt i religion, som kan acceptera eller uppmuntra våld. Mycket av de spänningar man märker i världen idag, är uppblandade med religion och politik.

Vi återvänder till vad Petrus säger: "Så mån I alla veta..." Inte bara några, men alla. Låt muslimerna, hinduerna, ateister, vilka det än vara må, låt dem veta, låt det bli känt för alla att det inte finns frälsning i något annat namn eller någon annan. Det finns inte något annat namn under himmelen givet genom vilket vi kan bli frälsta. Detta är den grund och auktoritet vi har för att kunna vittna om frälsning. Detta har ingenting med religion att göra. Frälsningen är relaterad till ett namn. Det är detta som gör evangelium så unikt. Det finns inget annat vid sidan om. Vi ska proklamera evangelium!

Vi märker ofta i vår relation till muslimer och islam att människor är okunniga. Kristna vet inte vad islam är för något. På samma sätt som kristna också är okunniga om vad de själva tror på. De lever ofta mer efter tradition än på uppenbarelse. Här möter vi ett problem: okunnighet. Okunnighet lämnar oss i mörker.

Det första vi ofta konfronterar, är människors *okunnighet*. Det störande är att många som kallar sig kristna, vet inte vad bibeln undervisar. Det andra man möter är *likgiltighet*. Människor som är muslimer har ju sin tro, sina ritualer - låt dem vara i fred med det! Det tredje vi möter är *fuktan*. Många människor lever i fuktan för muslimerna. Även de kristna.

Vad kan svaren vara till dessa tre hinder vi har när man möter muslimerna? Svaret på okunnigheten är man måste ha *sund vaksamhet*. Vad tror muslimerna på, och vad tror jag på? Vi kan inte förneka parallellen, och kan inte heller vara blinda inför paradoxen. Vi vet vem Gud

är och hans natur.

Vad är grunden till likgiltigheten? Det är brist på övertygelse. Vi kommer ur likgiltigheten genom att *bli övertygade om vad sanningen* är. Att vi verkligen blir övertygade om att vad Guds ord lär verkligen är från Gud. Det är inte bara några legender, fabler och sagor, det är verkligen Guds ord och sanningen. När vi läser sådana verser som Apg 4:12, måste vi vara försiktiga, för i dag är allting relativt. Vi får aldrig se Guds ord som något relativt, det är absolut. Det finns inget annat namn, det finns ingen annan frälsning given åt människorna. Därför måste det proklameras för alla, det måste bli känt för alla att endast namnet Jesus ger frälsning. Jesus frälsar! Emanuel, Gud med oss! Det är hans namn. Det finns inget alternativ till frälsning. Det finns alternativ när du väljer vilken religion du vill följa, men när det gäller frälsning finns inget

val. Det finns inget annat namn genom vilket du kan bli frälst. Tar du inte emot Jesus Kristus, finns inget annat val. Då befinner du dig i ett vacuum. Här ser vi att övertygelse om sanningen driver bort likgiltigheten. Du måste veta vad du tror på och varför. Bara det ger dig övertygelse och frimodighet.

Tänk på Petrus, vilken frimodighet han fick efter det att han varit dödsförskräckt. Han var övertygad om sanningen och villig att dö för den, liksom också några av våra stora reformatorer. De visste att deras liv var i fara. Tänk på **Tyndale**. Han förstod att bibeln var Guds ord och måste förmedlas till alla människor. För honom gällde det död eller liv. Och det var likadant för **Wycliffe**. Många människor har gett sitt liv för att vi skulle få Guds ord. De var övertygade om vad som är Guds ord. Inte vad romersk-katolska kyrkan lär oss, eller doktrinerna lär oss, men att vad Guds Ord lär oss är absolut

Muslimsk förväntan

Alla Jesu lärjungar ser det klimax av historien som närmar sig med den glädjande och väntade uppräckelsen av församlingen och de följande, uppenbarade händelser, som är beskrivna i Uppenbarelsesboken, då deras långa längtans-rop "Maranata" slutligen kommer att fullkomnas i sann glädje. Muslimer ser för sin del framtiden i ett annat ljus, fokuserat mer på destruktion än bevarandet av en trogen, gudomlig kvarleva.

År 2005 blev Mohmound Ahmadinejad president i Iran, vid ett överraskande val som resulterade i bekymmer för många andra nationer. Känd för sin anti-västerländska ståndpunkt med en uttalad avsky för kristna och hat mot Israel som orsakar oro hos många - vad kan man vänta sig av hans speciella politiska policy och satsning, stödd av ett fanatiskt,

religiöst prästerskap? Vägled av en shia-islamisk uppfattning om ändens tid, förväntar han sig uppenbarligen det snara återvändandet av Mahdin (en befriare, men inte Kristus!), kanske år 2007. Han verkar också tro att innan Mahdin återvänder, ska det bli en apokalyptisk eldsvåda, som skapar kaos och förstörelse av internationell omfattning. Fastän sunni-muslimer skiljer i sina åskådningar av vad som kommer i framtiden, när det gäller deras väntan på Kristi återkomst från himlen, tror alla att slutligen kommer hela världen att kapitulera för budskapet av Mohammad. De upproriska kommer att utplånas från jorden och sedan kommer universell rättvisa och fred att råda. Hela detta scenario av konflikter med den profetiska eskatologin finns presenterat på alla sidor i hela bibeln!

sanning och slutlig sanning. Det finns inget att lägga till vid sidan om. Men om vi inte har denna övertygelse i hjärtat, då blir vi likgiltiga. Då tycker vi att en del människor kan tro på en sak och andra på annat. Likgiltighet finns också bland många kristna.

Det tredje som finns ibland oss är *fruktan*. Troende som lever i Mellanöstern och lärt känna Herren är ofta fyllda av fruktan. Jag möter människor som flyttat från Mellanöstern till Sverige. Jag försöker uppmuntra dem att vittna för muslimer. Man känner hur de är fyllda

Okunnighet, likgiltighet och fruktan - detta håller oss tillbaka från att göra vad Gud kallat oss till - att vara levande vittnen. Vi ska inte vara religiösa lärare. Vi är inte kallade att predika på det sättet. Vi ska proklamera namnet Jesus. Det är det enda svaret för alla människor. När det gäller vår kommunikation med muslimerna om Jesus, finns många fallgropar. De har en felaktig uppfattning om vad Gud är. Islam förnekar att Jesus är Gud och Guds son. De förnekar att Jesus dog på korset och många andra ting som relaterar till Jesus. Vi behöver dock inte bli

En del människor tror att vi behöver visdom bara för att förklara komplicerade ting. Jag tror att vi behöver sann visdom till att förklara *enkla* ting och ändå frimodigt kunna säga: detta tror jag, det här står jag för! En del människor säger att muslimerna tror ju på Gud som vi gör! Men muslimernas relation till Gud är baserad på fruktan. Fruktan och trældom.

När man lever i fruktan, är man inte trygg. Då man är osäker kan man bli aggressiv, det blir en fanatism som utlöser demoniska krafter. Det ser vi i speciella

لَا تَكْ أَنْ اعْتَرَفْتَ بِفَمِكَ بِالرَّبِّ يَسُوعَ وَأَمَنْتَ
بِقَلْبِكَ أَنَّ اللَّهَ أَقَامَهُ مِنَ الْأَمْوَاتِ خَلَصْتَ.

Rom 10:9 på arabiska

av fruktan. Vi har mött dem som var namnkristna i dessa länder, men som sedan blivit pånyttfödda kristna. De har flyttat från dessa arabländer av fruktan för muslimerna. Nu bor de kanske i lägenheter bredvid muslimer. Jag säger till dessa vänner: var inte som Jona! Fly inte bort från ett uppdrag som kanske Gud gett dig! Du har kanske kommit hit till Sverige just för att möta dessa muslimer, kanske till och med dina fiender, med evangelium!

Jona blev sänd till Israels värsta fiender. Han kunde inte begripa det. Att Gud älskade Israel, visste han. Men skulle hans barmhärtighet sträckas också till fienderna? Det var en fruktan som hade sina rötter i fördomar. Guds nåd är utan gränser. Universell. Den är för alla. Vi måste vara försiktiga så vi inte säger att det här är bara för oss. Kom ihåg vad Petrus sa: Det måste bli känt för alla! Det måste bli känt för muslimer och alla andra att det finns bara ett enda namn genom vilket vi kan bli frälsta. Frälsning med övertygelse. Det enda svaret inför fruktan är Guds kärlek som också är sammanlänkad med barmhärtighet och medlidande. Detta driver oss att nå människor, kanske sådana som inte ens tycker om oss. Det förnämsta vapnet vi har att nå muslimer är att låta Guds kärlek flöda genom våra liv till dem. Det är inte argument, diskussioner, polemik som är svaret, utan Guds barmhärtiga kärlek. Gud älskar dem precis lika mycket som han älskar andra, och han vill inget hellre än att föra dem ut ur detta mörker.

experter på Islam. Jag har själv studerat en hel del av vad som har med islam att göra de senaste trettio åren för att förstå muslimerna och kunna närma mig dem. Men det är inte ett måste. Ett måste är däremot att vi är levande vittnen. Det spelar ingen roll om en människa är muslim eller inte, vi närmar oss människorna först och främst i medvetenhet om att de är förlorade i synd. De kanske tror på Gud, men ändå inte känner honom.

Vad muslimerna behöver få reda på är vem Jesus Kristus är. Många har totalt missförstått vem Gud är, och de kommer alltid att ha en felaktig uppfattning, därför att Gud har valt att uppenbara sig endast genom Jesus Kristus. Om inte Gud tagit initiativet att ge oss den uppenbarelsen, hade vi inte haft någon väg att nå honom.

Människan i sin egen själviska strävan producerar mystiska filosofier i sin längtan. Det finns massor av sådant i alla religioner. I islam finns det sufism med många skolor, och i katolicismen finns mysticism och även i protestantismen. Exempelvis Taizé är en mystisk rörelse, där sanningen inte har någon betydelse; utan vad du känner och upplever är viktigare än sanningen. Sanningen får vara känslans tjänare. Men Gud har aldrig menat att det ska vara så. Det är bara sanningen som frigör. Det behöver vi tala om för våra muslimska vänner. Vi behöver visdom att förklara detta för dem. Inte ett komplicerat evangelium, men det enkla evangeliet.

falanger av muslimvärlden liksom också i vissa kristna grupperingar. Fruktan. Relationen mellan Gud och muslimen är baserad på den lag Koranen lär. Dessa lagar måste man följa till punkt och pricka. Och då man har misslyckats, grips man av fruktan.

Den relation vi som kristna har till Gud, är baserad på nåden, på grund av Guds kärlek. Den ger oss frihet. Det är skillnaden. Medan islam leder in i fruktan och trældom, leder kristendom till sann frihet. Inte att vara rädda för Gud, men älska Gud. Det är skillnaden. Både muslimer och kristna tror på Gud. Muslimer fruktar Gud, och det ska även kristna göra - det är en parallell. Var är då paradoxen? Den fruktan vi har för Gud är inte trældom, det är frihet, därför vi ärar och respekterar Gud. Det är en respektfull fruktan. I många av dessa ting är det en nära parallell till islam. Skillnaden mellan kristendom och islam är inte de ting vi är överens om, men de ting islam förnekar omkring Gud, Jesus Kristus, förlåtelse, frälsning, osv. Låt oss inte bedragas av likheterna, utan vara vaktsamma så vi inte sammanblandar vad Gud skilt åt.

Låt oss aldrig urvattna evangeliet för att få vänner bland muslimerna, eller för att de ska bli mindre aggressiva i vår närhet. Vi måste liksom Petrus proklamera för alla, att i ingen annan finns frälsning och det finns inte under himmelen givet något annat namn i vilket vi kan bli frälsta. Det är endast genom Jesus. ■

Vittnesbörd från Bibelskolan
av Lill Hafsahl

Vår vilja eller Guds vilja

Det budskap vi har hört är väldigt förkrossande. Egentligen finns inte något mer att lägga till, för om vi tar emot det, så uppfyller det hela vårt väsen och hela vår varelse. Om vi verkligen låter det här budskapet tränga ner i djupet av vårt hjärta, så kan det gestaltas i oss.

När jag satt här och lyssnade, kom jag att tänka på ett samtal jag hade i sommar med några ungdomar. De sa att det är så svårt att veta vad som är sanning och rätt. Man ser på de kristna och blir hela tiden så besviken. Då sa någon av dem, som kanske var litet mera from än de andra: -Ja men, du får se på Jesus!

Då tänkte jag så här: Ja, men vem är Jesus för människor som inte vet vem Jesus är? Vad ska de se på? Är det något abstrakt någonstans, eller har Jesus en substans i vår tid? Jag har hört budskapet i dessa dagar. Jesus, det är Guds hemlighet! Och Jesu hemlighet, det är församlingen. Och i den mån Jesus fått ta gestalt i oss, kan människor runt omkring oss se honom, Jesus.

Så är det. När människor kommer till oss och vill få svar, måste vi som tagit emot Jesus kunna visa på ett svar.

Det finns ett svar på alla livets frågor. Jesus är verklig, och han finns i oss. Det står så här i Kolosserbrevet: *"Kristus i oss är vårt härlighetshopp."* Och det är vi som fått till uppgift att gestalta Jesus i tiden. Vi har fått ett väldigt allvarligt uppdrag i tiden, för vi ska visa på Jesus, den härlige Guden. Det står att när Jesus gick på jorden, så var han en bild av Gud. Han återspeglade Guds härlighet. Men nu – hur ska man se Jesu härlighet i vår tid, om inte församlingen har ett svar så att man kan se den härlighet som Jesus har? Så att det kan bli en längtan: O, om

det här är Jesus, så vill jag vara med! Om det här är Jesus, om det här är verkligheten, då vill jag vara med!

I vår tid, i allt som pockar på vårt sinne, vår tanke, på allt vi ska göra med vårt liv, måste det finnas en avsikt med att vi är här. Gud, den evige Guden hade en avsikt med att skapa människor. Det har vi fått

*Vi har fått ett
väldigt allvarligt
uppdrag
i tiden, för vi
ska visa på
Jesus, den härlige
Guden.*

höra i denna veckas bibelstudier; Guds avsikt är församlingen. Alla inriktar vi vårt liv på någonting, vi har ett mål för vårt liv. Guds svar är församlingen. Men det står att denna tidsålders gud har så förblindat vårt sinne – tänk, mänskligheten är så förblindad, att den inte kan se Guds härlighet. Det är omöjligt för oss att ta emot vad Gud vill ge. Vi är så förblindade av allt som är i världen och allt vi kan se runt omkring oss att vi kan knappt ta emot Guds ord när vi hör det.

Det står i bibeln att den lön som synden ger är döden. Här står vi människor, och vi får välja vad vi vill göra med vårt liv. Livet är det enda vi har. Det kan vi få lägga ner för Jesus, och bli en kanal som kan återspegla Guds härlighet. Men vi kan också välja en annan väg. Vi är fria att välja. Men på alla våra val följer en konsekvens. Man får välja; gå sin egen väg och göra vad den egna viljan önskar. Men man kan också välja att säga: -Ja, Jesus, jag vill följa dig. Jag vill bli vad du har ämnat mig till, vad du vill med mitt liv. Jag vet inte hur det ska gå till. Men Jesus vet allt. Han vet hur svaga vi är. Han har ju skapat oss. Jesus, i mig själv kan jag inte, men jag vill följa dig. Du har makt till allt. Du kan förändra allting, om jag bara vill. Om bara min vilja får läggas in under Guds vilja så jag kan bli vad Gud har ämnat mig till.

När människor frågar oss, måste vi kunna ge ett svar. Hur ska jag kunna hitta Jesus? Hur ska jag kunna komma in i detta liv? Så mycket som Jesus fått gestaltas i vårt liv, så mycket kan människor se Jesus idag. Det finns inget annat sätt att förmedla Jesus än i den grad du låter Jesus få uppfylla ditt liv och din vilja får läggas in under lydnaden av Guds vilja.

Gud har en vilja. Det står väldigt enkelt skrivet om när Jesus talar med Petrus. -Jag vill bygga min församling. Det är Jesu vilja. Det är Jesu avsikt. Han vill ta ut ett folk. I sin eviga vilja bestämde han om en hushållning i tidens slut. Han vill ta ut ett folk som kan gestalta honom på jorden. Men det beror på om du och jag vill böja oss under den viljan, så vi kan bli en kanal som uppenbarar Guds härlighet. Amen ■

-Det ni har fått som gåva, ge det som gåva!

Gränderna blir allt trängre och trängre, och utefter den gropiga och alltmer svårframkomliga vägen byts husen ut mot fallfärdiga plåt- och träskjul. Ju närmare havet vi kommer, desto mer tar slummens verklighet fysisk gestalt. Vi färdas i församlingens buss tillsammans med makarna **Dag** och **Heidi Sandslett** och deras ungdomar, som kommer från det norska Vestlandets pärla Skudeneshavn.

-Kontrasterna är slående, uttrycker Dag allvarligt och betänksamt då vi närmar oss området Aguas Negras, "de svarta vattnen". Det är inte första gången familjen Sandslett besöker Puerto Plata, som är mer känt för sin turism än sina illa dolda slumområden.

-År 2000 skulle Heidi och jag resa på semester för att fira silverbröllop, berättar Dag. Vi åkte på en kryssningsresa till Karibien med *ss Norway*, vilket var en stor upplevelse för oss.

-I augusti samma år, blev vi av våra vänner **Aud Irene** och **Helge Midtun**, tillfrågade om vi vill följa med dem på en resa till Dominikanska Republiken. Vi tackade ja och mot slutet av månaden reste

vi på två veckors semester till Puerto Plata.

Detta första besök i Dominikanska Republiken blev långt ifrån det sista. Det Dag och Heidi fick möta satte outplånliga spår i deras liv. De kom snart i kontakt med en taxichaufför vid namn **Jesús Tórréz**, som körde dem runt i bygden och visade dem det vardagliga livet i Puerto Plata. En dag skulle de besöka en av stadens turistattraktioner uppe på ett högt berg med en vacker utsikt över hela staden och havet. Taxichauffören Tórréz sa åt Dag att de kunde ta med godis för att dela ut till alla de barn som vanligtvis uppehöll sig där med hopp om att få något från de många turister som med linbanan for upp till bergets topp.

- Då vi kom fram till linbanan mötte vi en hel del barn som spelade fotboll. De flockade sig genast runt oss då vi gick ut ur taxin och vi började dela ut godis till dem.

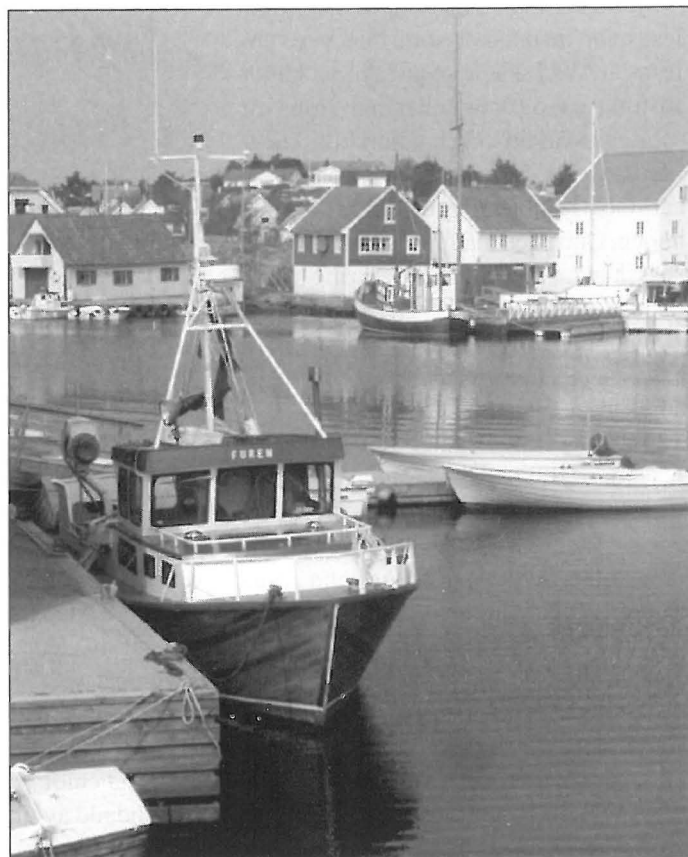
Bland dessa barn var det speciellt en pojke som Heidi lade märke till. Han såg väldigt bedrövad ut och det brann till i Heidis hjärta. På vägen uppför berget började Heidi gråta, och då Dag

trodde att det berodde på att hon var rädd att linbanan skulle störta, lade han tröstande armen om henne. Men orsaken till den sorg Heidi upplevde var av helt annan karaktär och det som såddes i Heidis hjärta denna stund skulle komma att leda fram till ett mångårigt samarbete med Maranataförsamlingen

mission i Dominikanska Republiken.

-Jag gråter för den lille pojkens skull, säger Heidi.

Hon kunde inte glömma de trista och ledsna ögonen och det var något extra speciellt som hade talat till henne om att pojken var i behov av hjälp. Väl nere från berget igen sökte de efter pojken

Skudeneshavn - norska Vestlandets pärla.

men alla barnen som tidigare spelat fotboll var nu borta. Likaså pojken. De började vandra runt bland husen och efter en stund kom en liten flicka springande med utsträckt hand.

-Vi böjde oss ner och gav henne lite godis och så visade hon oss var hon bodde med sin familj. Det vi fick se grep tag i oss så vi bestämde där och då, på plats, att vi skulle sända dem hjälp när vi kom tillbaka till Norge.

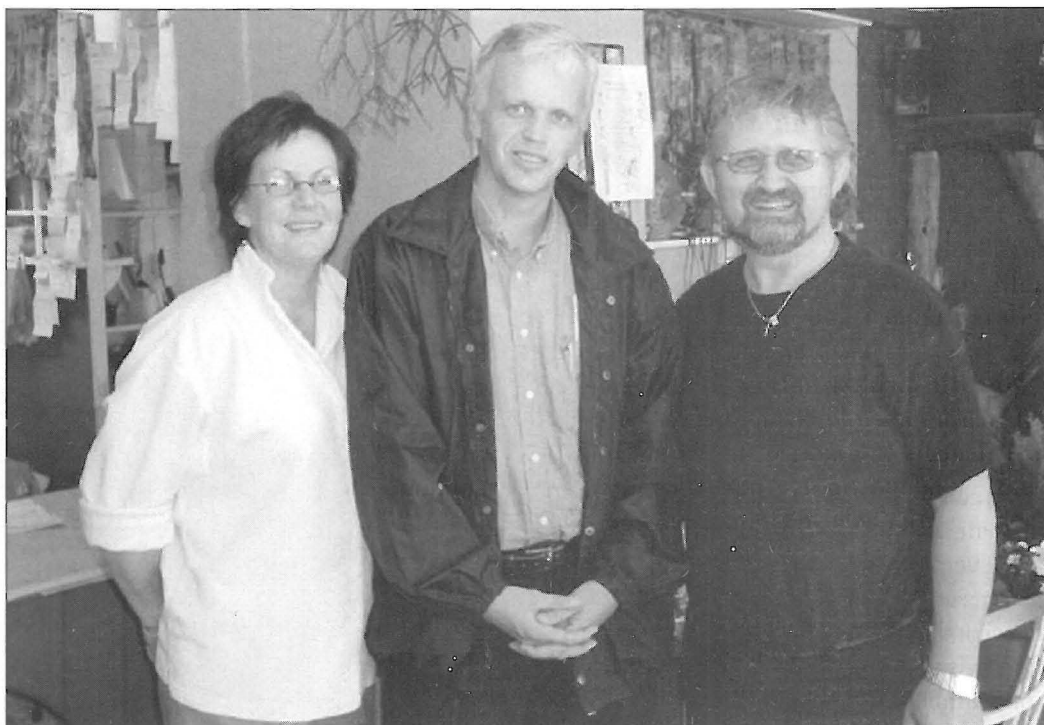
Med förväntansfulla blickar frågade Nana, flickans mamma, när paketen skulle komma.

-I morgon, svarade Dag henne direkt, så det var bara att åka till hotellet, packa de kläder vi hade i våra resväskor, inhandla mat, mjölk, soppor och liknande. Vi köpte också rengöringsmedel och ett par skor som vi hoppades få möjlighet att ge till pojken vi sett tidigare vid linbanan.

Dagen därefter återvände Dag och Heidi till linbanan för att leta efter pojken, och de bad innerligt och allvarligt till Gud om att få träffa honom.

- Vi gick ur bilen, ropade och letade runt i området men inga barn fanns där. Till sist var vi på väg att ge upp och återvände till taxin med tårar i ögonen och en växande klump i halsen... vi måste få tag i pojken!!! Just då vi skulle köra ut ur området fick jag se konturerna av ett barn som satt i skuggan av ett träd. Vi stoppade taxin och skyndade i riktning mot trädet. Där satt pojken som Heidi hade sett!!!

De satte sig ned hos honom och gav pojken de nyinköpta skorna. Sedan följde de med honom hem för att hälsa på hans familj, och fick där träffa hans mamma **Marina** och fick veta att han själv hette **Miguel**. Marina visade sig vara nybliven änka med ytterligare tre barn att sörja för

Artikelförfattaren omgiven av Heidi och Dag Sandslett, i Dags blomsterbutik.

och bodde i ett förfallett skjul med enbart jordgolv. Maten tillagade hon på en hemmagjord eldstad mitt på golvet. De överlämnade maten de köpt och kläderna de tömt sina resväskor på, och Marina fick Heidis skor på sina fötter och Heidi själv reste barfota tillbaka till hotellet.

-Detta möte gjorde ett starkt intryck på oss och vi bestämde oss där och då för att samla in pengar till dessa fattiga familjer när vi kommit hem till Norge. På det sättet började vårt arbete för slumbarnen i Dominikanska Republiken.

Väl hemma i Norge startade insamlingen till slumbarnen. I samarbete med **Kari Lise Sunnhordvik**, som redan tidigare på eget initiativ hade startat föreningen "*Barn hjälper barn*" just för att samla in medel till nödlidande barn i andra länder, anordnades en konsert med barnkören *Hosi-anna*. På det sättet samlades det in 12.000 kronor som skulle sändas till Dominikanska Republiken.

- Men vem skulle vi sända pengarna till? Skulle vi sända dem till taxichauffören Jesús Tórréz, eller direkt till Nana

eller till Marina och Miguel? Frågorna hopade sig och jag ringde runt till olika missionsorganisationer såsom Pingstvännernas, Frälsningsarméns, SOS-barnbyar, Kyrkans Nödhjälps och Rädda Barnen. Rädda Barnen lyssnade till mitt budskap och sa att det var ett mycket personligt engagemang jag hade, och enda lösningen, som de såg det, var att jag borde resa ut för att personligen dela ut pengarna. Detta för att, som representanten sa; "om vi tar emot pengarna så måste jag säga dig att ca 35 - 40 % försvinner i administrationsomkostnader."

-Vad skulle vi göra?

I Dags blomsterbutik arbetade en kvinna som hade en syster som var med i Pilgrimsfolket, en församling i Oslo.

-Genom den kontakten fick vi ett telefonnummer till en församling i Sverige som "kanske" hade missionärer i Dominikanska Republiken. Jag ringde numret jag fått och jag tror det var **Stina Fridolfsson** som svarade, och efter att jag förklarat mitt ärende; att jag hade 12.000 kronor som jag ville ge till missionsarbetet bland

slumbarnen i Dominikanska Republiken hörde jag bara: "HALLELUJA, HALLELUJA! Käre Gud, vad bra! Vi har en familj som precis i år har rest tillbaka till Dominikanska Republiken för att fortsätta arbetet bland fattiga familjer. Tack och lov, käre Jesus!" Och Stina fortsatte: "Och vet du vad, denne missionären är tillfälligt tillbaka i Sverige just nu på grund av ett dödsfall i församlingen. Missionären heter **Berno**." Jag fick prata med honom och på det sättet kom vi igång att tillsammans arbeta för slumbarnen. Gud är god!

En av Dags nära vänner, Helge Midtun, var en av eldsjälarna i arbetet och det var han som stod för kontakterna med missionsfältet. Men Helge dog hastigt bara en kort tid senare.

- Han kom in till mig i blomsterbutiken en dag för att berätta om ett mail han fått och att kontakten med missionsfältet nu var upprättad:

-Nu Dag, sa Helge, nu är vi igång! Nu kan vi hjälpa de stackas små barnen i slummen! Samma eftermiddag fick Helge en hjärtinfarkt

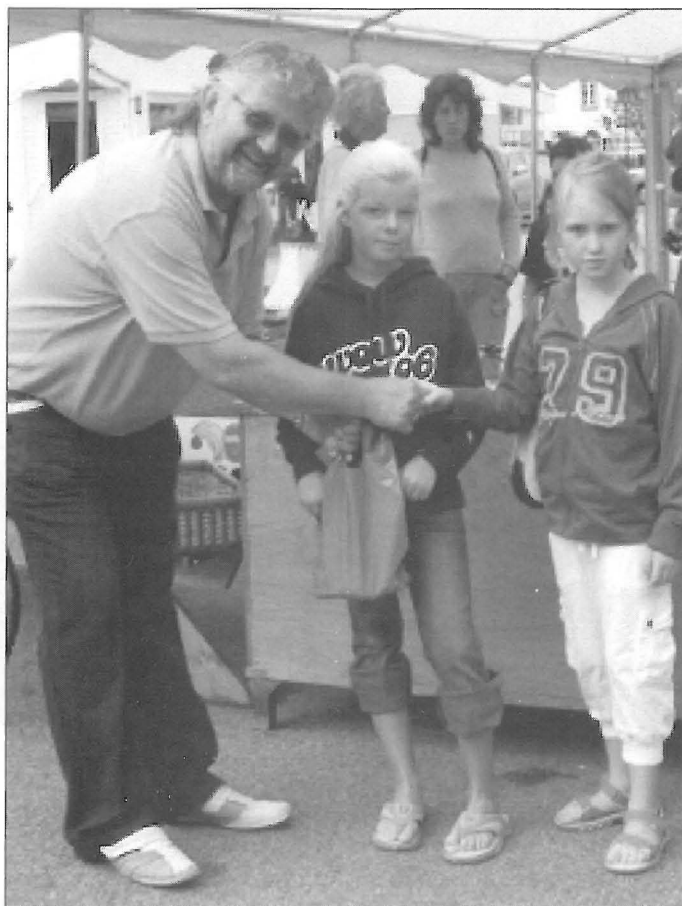
och dog plötsligt.

Av förklarliga skäl tog det en tid innan arbetet kom igång igen men för Dag och Heidi har det blivit ett större och större engagemang att få vara med och bidra till att nödlidande barn får det bättre.

-Vi samlar in tomflaskor och får pant för dem, vi har loppmarknader, konserter, lotterier, basarer. Ibland engagerar vi hela samhället att vara med och alla verkar vilja vara med att göra en insats. Vi har haft läxfria dagar i skolan då eleverna istället för att sitta hemma går till grannarna eller till sina släktingar för att utföra vissa sysslor till förmån för slumbarnen. Skolorna i Skudeneshavn har även anordnat elevkvällar då de sålt godis, sockerdricka, kakor och våfflor etc.

Även barnomsorgen i Skudeneshavn är engagerad i insamlingarna. De två barndaghemmen har haft eget lotteri två år i rad då intäkten, ca. 20.000 kr. per år, har blivit till hjälp för familjer och till skolarbetet i Palavé. Barndaghemmen har även något de kallar för en omvänd adventskalender. Istället för att få, så ger barnen bort något till ett barn i Dominikanska Republiken. På det sättet har exempelvis skolbarnen i Palavé fått personliga hälsningar och fina presenter från små vänner i Skudeneshavn.

Midnattsropet har vid flera tidigare tillfällen rapporterat om missionsarbetet i Palavé, som är en fattig by i Santo Domingos utkanter. Till stor del består samhället av haitiska f.d. sockerfälsarbetare. Där arbetar Maranataförsamlingens missionärer dagligen med att hjälpa flera familjer. Varje dag tar missionen emot en skara barn som får lära sig läsa, räkna och skriva. Barnen får också ett rejält mellanmål varje dag samt kontinuerlig läkarvård. Det här arbetet

Dag tar emot 1.400 kronor från Kamilla Honsi (t.v.) och Oda Marie Stensen (t.h.), till Barn Hjelper Barns insamling. De hade sålt våfflor och chokladkakor.

har i sin tur lett till att hela familjer lämnat sina liv till Gud. Flera kvällar i veckan inbjuds till väckelsemöten och bibelstudier.

Att samtala med Dag är inspirerande. Man förstår att det är något mer än vanligt mänskligt medlidande som motiverar till att så osjälviskt och helhjärtat satsa på att hjälpa barn i en helt annan del av världen. Hemligheten ligger i det fulla evangeliet, som är något långt mer än ett teoretiskt budskap. Det handlar om att vara med och uppfylla Guds rättfärdighet. Ni har fått för intet, ge ock för intet! En av hans frågor då första penningssumman på 12.000 kronor skulle förmedlas var: "Vad vill Jesus Frälsaren att pengarna ska användas till?"

Ganska omgående anordnades två mobila läkarmottagningar, en i Puerto Plata, och en i Santo Domingo.

Genom den här första hjälpen kunde ca 200 barn genomgå hälsokontroller, få nödvändiga mediciner och även en leksak eller ett målarblock, vilket visade sig vara mycket uppskattat. Samtidigt informerade församlingens läkare hur man med enkla metoder och en förbättrad hygien kan undvika sjukdomar av olika slag hos barnen.

Dag berättar att det självklart är väldigt inspirerande att få arbeta för slumbarnen, speciellt när de har fått så fin kontakt med församlingen och dess missionärer. De har även besökt Maranataförsamlingen i Stockholm, besök vilka varit berikande, och de har också vid flera tillfällen besökt missionsarbetet i Santo Domingo.

-De gånger vi haft möjlighet att resa till Santo Domingo, säger Dag, har varit till stor glädje för oss. Vi har med egna ögon fått se att arbetet vi gör når fram. En stor styrka

för oss är att vi har direkt kontakt med missionsfältet vilket gör att vi med frimodighet kan säga att hjälpen når fram. Här försvinner inte 35 - 40 % i administrationskostnader.

Det har även byggts en del hus under åren. Det första i Puerto Plata, till änkan Marina och Miguel med syskon. Handplockade familjer som på olika sätt drabbats av fattigdom och annat elände har genom våra norska vänner fått ett nytt hopp. Dag uttrycker en stor tacksamhet till Gud över att få vara med i detta fruktbärande arbete:

-Vi har fått vara med och bygga till **Carmen** och hennes familj. Jag kan inte glömma **Carlos**, Carmens son, pojken som genom Maranatas arbete blev fri från fängelset, tog emot Jesus som sin frälsare och som idag är hemma i himmelen. Carlos dog i AIDS och blev bara 17 år gammal. Vi fick aldrig träffa pojken, såg honom bara på bild, men den dagen vi fick höra att Carlos rest i förväg till himlen tände Heidi och jag ett ljus och tackade Gud för att han sänt Berno som talesman för denne pojkes frälsning. Efter dödsfallet fick vi vara med och samla in medel till att bygga ett nytt hus åt Carlos familj.

Det finns många familjer som Gud sänt i vår väg och som vi på olika sätt kunnat hjälpa. En av dem är **Jessica**. En liten smusig och trasigt klädd 5-åring som sprang omkring i Palavé utan anhöriga som tog sig an henne. Hon levde tillsammans med sin gammelmormor som var blind och inte hade någon som helst kapacitet eller möjlighet att ta hand om henne. Vid ett av våra vänner besök i Palavé fick Dag bland alla andra barn syn på flickan och frågade vem hon var. Det ledde till att vi fick inblick i förhållanden som vi inte kunde ana att människor

kunde leva under. Jessica behövde akut hjälp. Idag är hon elev i församlingens skola och har återförenats med sin mamma, fosterfar och sina småsyskon.

I dagarna har vi också haft invigning av deras nya hus, ett enkelt trähus men med golv, väggar och tak som gör att det inte regnar in. Det bästa av allt är dock att idag är hela familjen frälsta!

Dag påminner om pojken som inte hade något annat än lite bröd och fisk. Men när han gav det till Jesus blev det till välsignelse för många.

-På det sättet ser jag på Jessica. Hon hade ingenting men det hon hade gav hon till Jesus, han som sa: Kom till mig! Vi var sändebud åt Kristus och av nåd fick vi peka på detta flickebarn och be till Jesus om att han måtte gripa in. Jessica blev till välsignelse för hela sin familj och för oss andra. Ära vare Gud för hans stora nåd!

Vem är då Dag och vad har han för bakgrund? Han låter oss förstå att han under flera år inte varit Guds bästa barn. Även om han växte upp i ett religiöst hem, gick i söndagskolan och sjöng i barnkören, kom han så småningom in på fel väg.

-Jag slutade söndagsskolan vid 14 års ålder och inledde ett ungdomsliv som drog mig bort från vägen som för till himlen. Jag levde ett liv i fest och rus, men blev besparad de stora tragedierna. Många gånger konstaterade både jag och min mor att jag hade änglavakt.

Sommaren 1971 blev Dag förälskad i Heidi. Det var då stor åldersskillnad dem emellan då Heidi var bara 14 år och Dag 20. Heidi var uppväxt i ett kristet hem och tog ståndpunkt för Jesus då hon var 10 år. De var förälskade men Dag trodde att hon skulle lämna honom när

hon blev lite äldre. De var ju så olika och Dag hade ingen tanke på att lämna sitt utsvävande liv.

-Det blev mycket alkohol och festande under det kommande året och Heidis föräldrar var mycket bekymrade för sin dotter. Hon följde med mig på fester men drack aldrig alkohol.

-Sommaren 1972 hände något speciellt. En kamrat

nog liknade Tomas tvivlaren i Bibeln, han trodde inte förrän han fick se...

Dag glömde bort samtalet, eller stötte det ifrån sig, och fortsatte sommarfestandet. En kväll samlades flera ungdomar hemma hos en kamrat och festen hade pågått ganska länge, ja, under flera dagar, men den här kvällen hände något.

Jessica går nu i församlingens skola, och båda föräldrarna har mött Jesus till frälsning.

till mig som varit sjöman skulle komma hem och vi bestämde oss för att feta hela sommaren. Jag hade varit tillsammans med Heidi och besökt hennes familj och där fått reda på deras Guds- tro och bekännelse av Jesus. En kväll, mitt i denna långa sommarfest vi hade, gick jag för att besöka Heidi i hennes hem. Hon var inte hemma och jag blev mottagen av hennes mor **Kari**. Hon såg att jag var berusad och i mycket dåligt skick. Jag fick komma in och vänta på Heidi och då berättar Kari att de beder för oss, och speciellt för mig. Jag svarade då att det var okey men att jag

-Min kamrat som var lika berusad som jag, skulle visa sin mors dödsannons som han hade gömt i en bibel. Det var han som hade skrivit versen i annonsen och ville nu läsa den för mig. Varför vet jag inte.

Kamraten hämtade Bibeln men fann inte annonsen. Då började han riva sönder sidorna i Bibeln och uttalade svordomar med Bibeln i handen. Det var då det hände...

-Jag fick en märklig känsla i kroppen, reste mig upp och frågade min kamrat om han visste vilken bok han satt med. I det ögonblicket blev jag fylld av den Helige Ande,

jag började tala i nya tungor och kände en fantastisk förvandling både till kropp och själ. Jag blev frälst! Min svärmor Kari fick bönesvar. Gud hör bön!

Dag förstod inte allt som hade hänt, men Heidi fattade. Hon såg till att de omgående for hem till hennes föräldrar. Klockan var 4 eller 5 på morgonen och Dag hade blivit spik nykter på bråkdelen av en sekund och uppförde sig som en ny människa. Då de kom fram rusade Heidi rakt in i föräldrarnas sovrum och väcker dem med ropet: -Mamma, Dag har blivit frälst!

-Halleluja! kom svaret från sovrummet och Kari och **Leif** steg upp ur sängen och de hade sedan alla fyra en härlig bönestund tillsammans. Dag somnade på soffan och vaknade nästa dag som en ny människa.

-Vi fann vårt andliga hem i Heidis församling Den Frie Evangeliske Forsamling, Ebeneser. Här engagerade jag mig i barn-, junior- och ungdomsarbete. Efter det övertog jag ansvaret för Blå Korsets radioarbete och fick möjligheten att där förkunna Guds ord till frälsning för alla. Det arbetet hade jag i 8 år. Idag tillhör jag inte någon speciell församling men jag är på väg till himlen på grund av Jesu död och uppståndelse. Han har sonat min synd och jag är renad i Hans blod.

-Både Heidi och jag menar, nu i efterhand, att det var Guds plan att vi skulle resa till Dominikanska Republiken och att det är Hans vilja att vi ska få fortsätta hjälpa barnen i slummen. Jag tänker på detta arbetet varje dag. Det är en stor rikedom för oss att få arbeta tillsammans med **Berno** och **Karin** och andra vänner som arbetar där och vi vet också att vi har vänner i Maranataförsamlingen

i Stockholm som ber för oss. Det är en stor styrka.

-Vi har ett stort hopp, ett hopp om paradiset. Jesus sa till rövaren: *"Sannerligen säger jag dig; Idag skall du vara med mig i Paradiset."*

För att återknyta till de inledande raderna i det här reportaget, så var vi på väg in i ett av turistparadiset Puerto Platas värsta slumområden. Bussen var fullastad med matvaror speciellt inköpta för att delas ut till de fattiga familjer som bor i Aguas Negras. Det stinker från sopbergen som växer okontrollerat. Ju närmare stranden vi kommer desto fler barn kommer springande efter bussen. Väl framme skockas skarorna för att om möjligt få något med sig hem. Tillsammans med Dag, Heidi och deras ungdomar, börjar vi vandra runt till de olika hemmen. Det ena skjulet ser värre ut än det andra och vi upptäcker ganska snart att hjälpen bara

när en bråkdel av invånarna i området.

Dock är det en oerhörd välsignelse att få vara med och se hur en enkel matkasse kan inge nytt hopp hos en fattig familj. I flera av hemmen vi besökte tackade man Gud för att barnen den kvällen skulle slippa somna med hungriga magar. Matkassarna tog så småningom slut och de konserver, klädesplagg, skolmaterial och annat som låg kvar i bilen delades nu ut till dem som stod där, och till slut fanns det absolut ingenting kvar. Då sliter Dag av sig sin nya tröja med texten "Barn hjälper barn" tryckt på bröstet och sätter den på en liten flicka som strålar av lycka trots att den naturligtvis var alldeles för stor.

Utan ord härskar en stämning av utgivande i området och budskapet om sann befrielse hänger i luften: *"I haven fått för intet; så given ock för intet!"* ■

Det är med stor glädje vi ser hur Gud verkar i det lilla haitiskt präglade samhället Palavé. Alltsedan Comunidad Maranata började arbeta där för några år sedan har arbetet bland barnen i området fått ett stort utrymme. Till barnmötena som syster **Yanet** idag ansvarar för kommer det väldigt många glada och livliga barn varje vecka. Arbetet är inspirerande och som en följd av den outtröttliga sådd som gjorts bland barnen ser vi idag hur deras familjer kommer till både väckelsemöten och bibelstudier på kvällarna. Vi har fått fin kontakt med väldigt många människor.

Skolarbetet är nu inne på sitt tredje år och lärarna **Maria**, **Theresia** och **Veronica** förbereder just nu elevernas julfest inför terminsavslutningen. Det intensiva solskenet och de 30 plusgraderna gör det ibland svårt inse att julen står för dörren. Här och

där har en del dock pyntat sina hus med ljusslingor av olika slag och då mörkret faller mot kvällen, och OM det finns el i området, lyser det varmt och inbjudande.

Både i Palavé och Las Palmas ska också de olika barnmötesgrupperna nu inom kort ha sina julfester.

För många av barnen blir det den enda stund av julkänsla de får uppleva och vi vill på allt sätt göra julen till en glad upplevelse för dem. I väldigt många hem är jul det samma som sprit, musik, dans och spel, och hela december månad är ett enda långt onyktert festande.

I Palavé har vi påtagligt under den bakomliggande hösten fått erfara hur det på sådd följer skörd. Det är många som lämnat sig till Gud och vi har fått se familjer upprättas och komma in i en meningsfull tjänst för Guds rike. Inom kort räknar vi med att ha dopförrättning i Palavé då sju nyfrälsta vänner ska låta döpa sig till Kristus i den vackra flod som omger samhället. Vi ser framemot att under julhelgen samlas till berikande stunder då Jesus Kristus som föddes in i världen till vår frälsning får vara i vår mitt, och för var och en vara den frid som övergår allt förstånd och den glädje som världen aldrig kan ge. Evangelium är verkligen en Guds kraft till frälsning för *hela människan*.

Ett exempel på hur Gud använder barnen för att leda sina föräldrar till Kristus är **Jessica**. I den intervju med **Dag Sandslett** som finns publicerad i detta nummer av MR nämns något om hur hon hittades i smutsen på en av Palavés bakgator av något som kan tyckas vara en tillfällighet. För den som tror på Guds ledning var det dock något annat än en

Om det inte varit för Guds närvaro...

Palavé de Manogwayabo
fredag den 6 oktober 2006

Jag hälsar er i Jesu namn. Jag tackar Gud för er i Sverige, Norge och Frankrike, och dessutom välsignar jag alla bröder och systrar i denna mission Maranata. Jag beder om kraft, frid och makt att framöver kunna vara till stöd för Comunidad Maranata.

Tack till Gud och till er för missionen här i Palavé de Manogwayabo. Tack för ert arbete! Denna verksamhet är ett exempel inför grannarna och myndigheterna i landet.

Jag befann mig i en si-

tuation av övergivenhet som var mycket problematisk och svår. Om det inte hade varit för Guds närvaro och om inte ni funnits, så hade jag och min familj hamnat på gatan.

Och därför: Tack för er godhet, hjälp, ansvarstagande, trofasthet och ert stöd i Jesus Kristus!

Mina syskon; jag har ingenting materiellt i livet att erbjuda er, men jag önskar er lycka till i ert goda arbete.

Må Gud välsigna er alla!

Elias, av hela min själ er broder.

Palavé de Manogwayabo

TACK! ■

Elias Vicioso fick med sin familj ett nytt hem efter att de drabbats av en brandolycka. Här talar han på invigningsfesten utanför det nya huset.

Julhälsning från Dominikanska Rep.

Rapport av Berno Vidén

Jessica, nederst t.v. med sin familj.

tillfällighet. Idag är Jessicas hela familj förenad, frälst och upprättad. Jessicas pappa, nyfrälste **Marceló**, vittnar nu underbart om hur hans bedjande gamla mor nu äntligen fått bönesvar

I församlingen i Las Palmas har vi några unga haitiska bröder som ivrar för att nå sitt eget folk med evangelium. De heter **Josué**, **Richie** och **Michelot**. De brinner verkligen för arbetet i Palavé och har visat sig vara en stor tillgång för arbetet där. Under ett möte helt nyligen upplevde vi hur Gud manifesterade sig och vi fick tillfälle att i församlingen be till Gud speciellt

för dessa tre bröder, just med tanke på missionen i Palavé. Det var ett mäktigt möte där vi manades ta nya steg. Under handpåläggning mitt i församlingen avskildes bröderna och påmindes om att

varje gång de reser till Palavé så är det församlingen som reser med dem. Kom ihåg att bedja för Josué, Richie och Michelot. Michelot är för övrigt en mycket duktig tolk. Varje möte i Palavé är numera tvåspråkigt och ges på både spanska och kreol.

Ett annat böneämne är nioårige **Yefrey**. Titt som tätt måste han akut läggas in på sjukhus pga sina svårt infekterade lungor. Läkarna gav honom i höstas ett år till att leva men själv säger Yefrey förtröstansfullt att det bara är Gud som vet hur länge han ska leva. Varje möte vill han att vi ska bedja speciellt för honom. Skulle vi missa det någon gång kommer han och tar tag i min hand för att lägga den på sitt eget huvud. Läkarna ordinerar mediciner som kostar tusentals kronor för att försöka få bukt med infektionen. Yefreys mamma

Andrea är fattig och ensamstående samt har två små barn till att försörja. Sedan några månader tillbaka har vi hjälpt henne med ett försörjningsunderhåll och naturligtvis även med de mediciner Yefrey är beroende av, så hon ska ha möjlighet att kunna vara hemma hos sina pojkar på dagarna, och inte tvingas ut på gatorna för att om möjligt kunna sälja något för en slant, som ska räcka till mat till familjen.

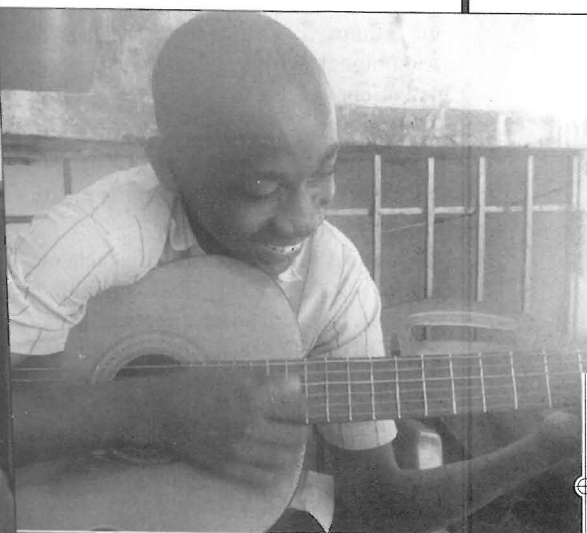
Ju längre tiden går förstår vi att det endast är ett direkt Gudsingripande som kan hjälpa Yefrey.

Avslutar med en innerlig julhälsning till Er alla, Midnattsropets läsare. Fortsätt bedja för missionen! Församlingssyskonen här i Santo Domingo hälsar *Feliz Navidad* (God Jul), och från bröderna i fängelseförsamlingen med broder **Santos** i spetsen, kommer en varm hälsning och önskan om att bli ihågkomna i bön nu i juletid.

Vi önskar Er alla en välsignelserik julhelg, präglad av det hopp som väntar Jesus tillbaka. ■

Ovan.: Yanet sjunger med barnen. Mitten: Yefrey och Michael. T.h: Richie tränar på gitarr.

Vår himmelska kallelse

Undervisning av Jan Egil Hafsahl, från bibelskolan 2006

Vi ska läsa ur Hebr 3:
-Därför, I helige bröder, I som haven blivit delaktiga av en himmelsk kallelse, skolen I akta på vår bekännelses apostel och överstepräst, Jesus, huru han var trogen mot den som hade insatt honom, likasom Moses var »trogen i hela hans hus». Ty han har blivit aktad värdig så mycket större härlighet än Moses, som uppbyggaren av ett hus åtnjuter större ära än själva huset. Vart och ett hus bygges ju av någon, men Gud är den som har byggt allt. Och väl var Moses »trogen i hela hans hus», såsom »tjänare», till ett vittnesbörd om vad som framdeles skulle förkunnas; men Kristus var trogen såsom »son», en son satt över hans hus. Och hans hus äro vi, såframt vi intill änden hålla fast vår frimodighet och vår berömmelse i hoppet. (Hebr. 3:1-6)

Så går vi till Exodus 35. De tre första verserna är den tredje upprepningen av sabbatsbudet, vilket inte är oväsentligt. Nu läser vi från vers 4:

-Och Mose sade till Israels barns hela menighet: »Detta är vad HERREN har bjudit och sagt: Låten bland eder upptaga en gård åt HERREN, så att var och en som har ett därtill villigt hjärta bär fram denna gård åt HERREN: guld, silver och koppar, mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt garn och gethår, rödfärgade vädurskinn, tahasskinn, akacieträ, olja till ljusstaken, kryddor till smörjelseoljan... (2 Mos 35:4-8)

Så går man igenom allt vad som be-

hövs för den inre och yttre gudstjänsten i tabernaklet; det som handlar om prästtjänsten och offerttjänsten.

-Sedan kommo de tillbaka, var och en som av sitt hjärta manades därtill; och var och en som hade en därtill villig ande ... (v 21)

-De kommo, både män och kvinnor, och framburo, var och en efter sitt hjärtas vilighet... (v 22)

-Var och en av Israels barn... (v 29)

Vi är nu mitt inne i Exodus, uttågsboken, som handlar om folkets uttåg ur Egypten, ut i friheten, igenom Röda Havet och ut i öknen. Det står att Gud talade med Mose, ansikte mot ansikte, såsom när en vän talar till en vän. Gud uppenbarar för Mose att han därute, under ökenfärden, medan man är på vandring emot det stora målet, vill ha ett tält för att där i tältet uppenbara sin härlighet för Israels barn. Vi vet hur Mose lyssnar mycket noga, kapitel efter kapitel i den här boken. Det finns inget i detta hus, denna hydda, detta tempel som är överlämnat åt någon slump eller tillfällighet. Alltsammans är från Guds sida mycket detaljerat. Det är som om Gud inför sin tjänare drager slöjan åt sidan, och så får han se in i något. Målet var, som det heter i kapitel 29, där vi har slutsumman av den vision som Gud nu här givit åt sin vän Mose:

-Där skall jag uppenbara mig för Israels barn, och det rummet skall bli helgat av min härlighet. (2 Mos 29:43)

-Och jag skall bo mitt ibland Israels barn och vara deras Gud. (v.45)

I ett ögonblick ser alltså Mose in i någonting. Detta är visionen, detta är uppenbarelsen, detta är vad Gud önskar i denna tid. Gud vill ha en uppenbarelsplats för sin härlighet: *"Och jag ska bo ibland dem, och de skall vara mitt folk."*

Det är utgångspunkten, och i uppenbarelsen får Mose denna kallelse att bygga åt Herren detta hus, för att han skall uppenbara sin härlighet. *"Och jag skall bo ibland eder."*

Där finns visionen, uppenbarelsen och kallelsen, där finns målet. Folket börjar omedelbart gå till verket. Man börjar bygga.

Det första byggnadsverket som tar form efter det att kallelsen uttalats, efter det att visionen givits och uppenbarelsen blivit detaljerad blir inte återskenet av Guds härlighet, men skenet från en guldkalv. Människan har satt igång, börjat bygga, och slutprodukten av hennes insatser för att förverkliga något är inte härlighetens återsken, utan återskenet ifrån en guldkalv.

Det är stort, det är imponerande. Det skiner och det blänker. Det imponerar,

det duperar. Det finns sång, det finns tillbedjan, det finns dans, det är festglada människor. Men resultatet av deras insatser är inte Guds härlighets återsken, utan skenet från en guldkalv.

Jag har varit med många år och har upplevt och sett otroligt mycket av det skenet - både i egna insatser och andras. Istället för att bli en återspegling av Guds härlighet, har de egna insatserna fått lysa.

Man har sett visionen och satt igång för att skapa någonting. Ofta har resultatet inte varit tabernaklets härlighet, utan guldkalvens sken. Människan vill transformera ned visionen på det praktiska planet, och hon sätter igång för att skapa något. Resultatet av arbetet blir guldkalven. Det är festglada människor, gudstjänstfirande människor. Man sjunger, man dansar, man lovsjunger. Det blänker och skiner. Och så säger man: Detta är vår gud, han som har hjälpt oss ut ur Egypten! Guldkalven är resultatet av människans försök att transformera ned en vision, att leva ut en uppenbarelse. Det har blivit en människoprodukt rakt igenom, även om människor säger: "Detta är vår gud." Men det är guldkalvens sken.

Det finns knappast något mörkare kapitel i bibeln än Exodus 32. Det börjar med guldkalven, och fortsätter med en oerhörd uppgörelse, då Mose säger: "Var och en som hör Herren till, han komme till mig."

Sista delen av detta kapitel är något fruktansvärt. En liten grupp människor gör upp med familjen, gör upp med släkten, gör upp med religiositeten. Man gör strängt taget upp med allt, och icke minst gör man upp med sig själv.

Med draget svärd drar man igenom lägret. Skulle man vidare, och inte stanna i guldkalvens sken, så måste denna uppgörelse ske. Utifrån detta stora sammanhang stiger en liten grupp fram. Detta måste ha varit en oerhört smärtsam process. Ty det var inte vilka som helst man gjorde upp med. De hade tillsammans dragit ut ifrån träldomshuset och det måste ha funnits en djup gemenskap, när man tillsammans upplevde detta uttåg från Egypten: "Blev ni inte alla döpta i havet och i molnstoden?" Och så kommer man till den här punkten då Gud säger: Den som hör mig till... Så drar man igenom lägret den här dagen. Man vänder sig om och ser stoftet av en guldkalv. Det är människans försök att förverkliga visionen.

Man gör upp med släkten, de närmaste banden, sin egen samtid, sin religiositet. Man gör upp med sig själv, och man erkänner: det jag har varit med att bygga, det är det som ligger därborta i en enda hög. Det är mitt bidrag till Guds verk. Det heter så här i vers 29:

-Och Mose sade: »Eftersom I nu haven stått emot edra egna söner och bröder, mån I idag taga handfyllning till HERRENS tjänst...» (2 Mos 32:29)

Vad är handfyllning? I Folkbibeln och Norska bibeln har man skrivit så här: "så må ni idag inviga er till Herren".

Men handfyllning är en direkt översättning. Detta, att fylla något i handen - vad är det för något? Du kommer aldrig tillrätta med detta ord förrän du kommer in i uppfyllelsen. Ty det heter i Marias lovsång:

-Härskare har han störtat från deras troner, och ringa män har han upphöjt; hungriga har han mättat med sitt goda (*gav han rika gåvor i handen - Norsk övers.*), och rika har han skickat bort med tomma händer. (Luk 1:52-53)

Det är värt att komma dithän att man vänder sig om och konstaterar: Därborta ligger resultatet av våra insatser. Herre, jag är redo till en uppgörelse med mig själv och min egen religiositet. Det handlar om handfyllning. Att komma till den punkten: Herre, jag är inte rik, men fattig. Jag är inte fylld, utan tom. Så mån I idag taga handfyllning - viga eder åt Herren för att välsignelse måtte komma över eder.

Denna välsignelses omedelbara verkan ser vi uttryckt i 2 Mos 33 i en oerhörd bön. Det är Herrens tjänare Mose, som mottagit visionen, som mottagit detaljerna och kunskaperna. Där har du bakgrunden given från Guds sida. Mose har varit med och sett att vid foten av berget ligger guldkalven och säger: Herre, jag känner mig så trött.

Ibland är jag så trött på allt själsligt fyrverkeri i Guds rike. Jag är så trött på all främmande eld, så trött på alla våra försök att bygga och skapa. Det blir stort och märkvärdigt, men var är härligheten från Gud? Mose går till rätta med sig själv och folket. Så stiger ifrån denna gudsmänniskas inre värld:

-Herre, jag behöver en handfyllning. Jag behöver inviga mig åt Gud. Jag är så trött på själsligt fyrverkeri, som vi kallar Guds verk. Man blir så trött på allt detta byggande, allt detta stora, pråliga, väldiga. Det stiger en bön från djupet av

en människas hjärta. Djupet ropar så här: Herre, låt mig få se din härlighet! Jag är så trött på att se *vår* härlighet, *vårt* sken, *våra* försök. Men, Herre, jag beder dig: låt mig få se *din* härlighet! Herre, vi är så utleda på alla själsliga fyrverkerier. Låt mig nu Herre, få se din härlighet. Och Gud sa till Mose:

-Mose, i min fullkomlighet kan du inte få se den. Men kom med mig och ställ dina fötter på klippan. Och du ska få stå där i bergsklyftan, dold i min klippa. Därifrån ska du få skåda min härlighet. Ställ dig på klippan! Kom in i bergsklyftan för att skåda min härlighet.

Jag har talat om Guds hemlighet, vilken är Kristus, jag har talat om Kristi hemlighet, vilken är församlingen. Syskon, det kommer inte att bli någon Kristi hemlighet om vi inte först har skådat Guds härlighet, som är Kristus - Guds hemlighet. Där, ifrån bergsklyftan får han skåda något. Han får skåda Guds härlighet, halleluja, Gud vare lov!

I-Kabod, skrevs en gång som rubrik över hela Israel. *Härligheten från Gud är borta*. När hela eliten blir en skumögd Eli, när det blir ont om profetsyner och när Hofni och Phineas är mera intresserade av att sticka sina egna gafflar i köttet för att fiska åt sig de bästa bitarna än att vårda Guds hus och Herrens offer; då heter det *I-Kabod* - härligheten från Gud har vikit bort ifrån Israel. Då dröjer det inte länge innan stolen brister, och den gamle Eli störtar ner. Då är det slut. Men ändå inte helt, för Guds lampa hade ännu inte slocknat, pris ske Gud. Den nya början fanns i en liten gosse, Samuel, som Hanna hade utbett sig. Det heter i den norska bibeln att Hanna sa: "Herre, det var för din skull jag bad om honom." Varför? Jo, för att härligheten hade vikit bort ifrån Israel.

Du kan ännu inte få se härligheten fullkomligt. Inte idag.

Det heter så här:

-Och staden behöver icke sol eller måne till att lysa där, ty Guds härlighet upplyser den och dess ljus är Lammet. (Upp 21:23)

Det kommer en fullkomning, Gud vare lov. Det nya Jerusalem, det är församlingen i fullkomlighet, hemma, pris ske Gud. Men under tiden, heter det som Gud sa till Mose: du ska få se min härlighet. Om du får din permanenta adress i klippan, i Kristus Jesus ska du få se min härlighet.

Då en av bibelns sista böcker författas, Johannes evangelium, då Johannes gör likasom en sammanställning av alla

sina upplevelser och erfarenheter, säger han så här:

-...och vi såg hans härlighet; den som en son har ifrån sin Fader. Och han var full av nåd och sanning.

Herre, vårt bygge ligger här. En ruin, vid foten av uppenbarelsens berg. Herre, vi är trötta, både på oss själva och våra egna ansträngningar. Och nu ber vi dig: Låt oss få se din härlighet! Inte vår, den är vi trötta på. Herre, jag ber dig, låt mig få se din härlighet!

Det heter om Mose, då han andra gången gick upp på berget att det hade hänt något; han hade skådat Guds härlighet. En människa som varit med om den personliga uppgörelsen både med sig själv, sin samtid och sin religiositet. När han nu kom ned från berget såg Israel hur hans ansikte strålade. Det finns något av härlighetens sken som återges i Mose. Han har sagt: Herre, nu lägger vi ner vår guldkalv, och så beder vi: låt oss få se din härlighet!

-Men vi alla som med avhöljt ansikte återspegla Herrens härlighet... (2 Kor 3:18)

Där har du kallelstens kärna. Där har du församlingen, där har du vad det slutligen handlar om: att återspegla Herrens härlighet. Detta är Guds tanke för församlingen; att hon skulle återspegla härligheten i tiden. Att folken skulle få se något som inte är människoskapade guldkalvar, utan ett återsken av Guds härlighet. Låt mig få se din härlighet!

-Men vi alla som med avhöljt ansikte återspegla Herrens härlighet, vi förvandlas till hans avbild...

Det var detta som var själva grundtanken för församlingen: att återspegla Sonens bild i tiden. Att man måtte få se Guds härlighet ibland oss. Ett hus där Guds härlighet kunde synliggöras under ökenvandringen, på vägen mot det eviga målet. Vi som alla förvandlas, därför att vi har sett Din härlighet.

Herre, låt mig få komma in i klippan! Låt mig få stå därinne och skåda din härlighet.

Jag säger igen: jag är så trött på guldkalvens sken. Herre, jag vill ha det som är sant, det som är äkta, det som kommer ifrån Dig - låt mig få se Din härlighet!

Ska församlingen bli Kristi hemlighet, då måste vi få se Jesus. Då måste vi få se härligheten från Gud. Ser du Jesus? Har du fått en syn på denna Guds hemlighet, vilken är Kristus. Han som är allt och i alla.

Exodus 35 börjar med sabbatsbudet, och det börjar i vila. Vad ska vi göra, för att göra Guds gärning undrade ynglingen. Där har du människan. Vad ska vi göra? Vi vill så gärna göra något. Bidraga med något, bygga något. Se till att vi är med, liksom. Vad ska jag göra för att göra Guds gärning? Jesus sa till honom: du ska tro på den Gud sände. Vad är arbete? Arbete är vila. Du ska tro på honom Gud sände.

-I skolen icke tända upp eld på: sabbatsdagen, var I än ären bosatta. (2 Mos 35:3)

Ni ska inte tända upp eld. Jag tycker mig höra detta, hämtat ur Moseboken, dessa människor som upplevde att elden blev tynande. Man hade inte skött sin uppgift som man borde göra. Hade inte varit så andligt alerta som man borde. Så heter det om dessa två att de bar in främmande eld i lägret. Eld, som inte hade sitt ursprung i offeraltaret, utan som människor helt enkelt hade tänt av egen kraft och på eget initiativ. Man bar fram främmande eld i lägret, och trodde att våra illuminationer, vårt ljus, våra fyrverkerier duger väl lika bra som allt annat. Herren går in bland Arons söner, näpser och säger: Aron - du får inte gråta. Du får inte sörja över dem. Ty jag, Herren, har idag visat en väg. Ingen främmande eld får vara i lägret.

Ni får inte tända eld. Ni ska vila. Hela detta kapitel börjar i vilan, eftersom man har varit i klippan och man har skådat Guds härlighet. Herre, vad ska vi göra, för att göra Guds verk?

Jag har tänkt ibland när vi är på vårt missionsfält i Rumänien: *Nu ska vi göra något...* Då har det kommit till mig åter och åter: du ska tro på den Gud sände. Det är mission. Det är evangelisation. Det är församlingsarbete. Det är personlig själavård. Du ska tro på den Gud sände. Halleluja. Man börjar i vila, för man har sett Guds härlighet. Så heter det:

-Låten bland eder upptaga en gård åt HERREN, så att var och en som har ett därtill villigt hjärta... (2 Mos 35:5)

Då tycker vi att det skorrar. Ska du nu börja med människors insatser igen? O, nej. Förstår du inte? Det handlar om var och en som Herren har rört vid, var och en som har en villig ande.

Det finns två liknelser, den ena i Matteus 25 och den andra i Lukas 19, som har små variationer. I Matteus talas om att han gav åt någon fem pund och åt en annan två och åt ännu en annan ett pund. I Lukas 19 heter det att han gav åt dem tio pund

och sa: förvalta detta.

-Han sade alltså: »En man av förnämlig släkt tänkte fara bort till ett avlägset land för att utverka åt sig konungslig värdighet; sedan skulle han komma tillbaka. Och han kallade till sig tio sin tjänare och gav dem tio pund och sade till dem: Förvalten dessa, till dess jag kommer tillbaka. (Luk 19:12-13)

Utgångspunkten är given. Han kommer tillbaka. Jag tänker inte gå in i den eskatologiska problematiken här; utan konstaterar: När han kommer är det inte längre diskussion om vem som är konung. Då är det klart. Han ska utverka åt sig konungslig makt. Men under hans frånvaro uppstod problem.

-Men hans landsmän hatade honom och sände, efter hans avfärd, åstad en beskickning och läto säga: Vi vilja icke att denne skall bli konung över oss.»

(Luk 19:14)

Problemet är inte därtborta, utan här. Han kommer när han har utverkat åt sig konungslig makt. Då är det ingen diskussion. Bibeln säger som en slutlig och avgörande punkt att varje knä ska böjas och varje hjärta ska bekänna; Gud fadern till ära, att Jesus Kristus är Herre. Vårt problem är under den här perioden till dess att han kommer. Vi möter något av det här sinnelaget hos dessa människor: *"Vi vilja icke att denne skall bli konung över oss."* Det är inte därtborta, utan här och nu. Frågan är egentligen vem som är konung över oss. Vi vill så gärna själva bestämma, göra, handla. Vi vill vara de som regisserar och iståndsätter, vi vill vara de som bygger. Man sade: Jag vill inte att denne ska vara konung över mig. Det är den stora frågan.

-Därför, Herre, står det i Matteus 25, så grävde jag ner pundet i jorden. Därför, Herre, säger man i Lukas 19, så förvarade jag det i en duk. Han gav åt alla för att sätta in det i ett konstruktivt, mångmultipliserande arbete. -Herre, här kommer jag med vad ditt pund har givit. Herre, här har vi vad ditt pund har verkat fram.

Men några sade: vi vilja icke att denne skall vara konung över oss. Vi grävde ned det. Vi packade in det. Och det blev i realiteten ingenting annat än en guldkalv. Herre, här är vad ditt pund har åstadkommit.

I första Krönikeboken, när man har varit med om den oerhörda insamlingen för templet, säger David:

-Så tacka vi dig nu, vår Gud, och lova ditt härliga namn. Ty vad är väl jag, och vad är mitt folk, att vi själva skulle förmå att giva sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig

kommer allt, och ur din hand hava vi givit det åt dig. (1 Krön 29:13-14)

Där är nyckeln. Ditt pund har gett avkastning. Och, Herre, nu ger vi det tillbaka åt Dig, som är den rättmätige ägaren.

Vad är väl jag, och vad är mitt folk, att vi själva skulle förmå att giva sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig kommer allt, och ur din hand hava vi givit det åt dig. Amen!

Här handlar det inte längre om att vi ska bygga, utan det handlar om den, vars ande Herren har rört. Den som har tröttnat på vårt eget byggande, våra fyrverkerier och vår guldkalv. Den som är trött på sig själv och sin egen religiositet. Den som är trött på sina egna ansträngningar och vårt kollektiva misslyckande. Den som är trött på allt, och har ett enda begär: Herre, låt mig få se din härlighet! Så många som Herren hade vidrört och som fått ett villigt hjärta. Där har vi kommit fram till den stora och avgörande punkten.

Vi har lyssnat till undervisning timme efter timme. Men det handlar inte om att Herren ska röra vid vårt intellekt, även

om vi inte förkastar en full förståndssvishets hela rikedom. Men det handlar inte om hjärnans tro, det handlar om Guds verk. Det handlar inte om våra prestationer och vår förmåga att utföra något. Det handlar om vila. Herre, hur mycket har du fått röra vid min livsande, så jag kan säga som Paulus säger:

-Ty Kristi kärlek tvingar oss...
(2 Kor 5:14)

En sådan paradox. Guds kärlek tvingar oss. Då man är rörd i sin ande, handlar man, liksom på Nehemjas och Esras tid: De sa: Låt oss gå upp och bygga upp Jerusalems murar. Låt oss gå åter och bygga upp Jerusalems portar. Låt oss vända tillbaka för att återuppbygga templet, så många som Herren hade rört vid. Det handlar inte om att vi får en lära om Guds hemlighet eller Kristi hemlighet eller den nya människan. Det kan i och för sig vara värdefullt för intellektet, men det hjälper inte ett dugg, om inte Herren får röra vid din ande. Om vi sitter inne med hela ritningen, med hela kunskapen, och vi kan detaljerna på varje plan och nivå - det hjälper dig ingenting, om inte Herren har rört vid din ande. Det gör han när man är trött på guldkalvens

sken, och när det stiger ett begär från människans ande: Herre, låt mig få se din härlighet!

Då är man redo att med svärdet i hand taga konsekvenserna av detta. Det är inte lätt. Det var nära band och nära relationer. Det är inte vem som helst, utan det är människor jag umgås med, människor jag har arbetat tillsammans med. Men här heter det: dra igenom lägret med draget svärd. För den som inte hatar sin far och sin mor, ja, också sitt eget liv, han kan inte vara min lärjunge. Så drar man ut. Då sker en oerhörd uppgörelse. Det heter att tre tusen människor förlorades på den dagen. Men jag ser något upprättat, Gud vare lov, i Apostlagärningarnas andra kapitel, ty där heter det att Petrus svingar andens svärd och att tre tusen människor på den dagen blev frälsta. Det finns en uppenbarelse och det finns en återställelse, Gud vare lov. Vem är min moder, min syster och min broder? Jo, den som gör min himmelske Faders vilja. Det fanns en återställelse i Guds rike. Han kan gottgöra dig för de årsgrödor som har gått förlorade. Vem kan återbetala förlorad tid? Det kan endast Herren. Vi fick se hans härlighet, halleluja! Amen. ■

Detta och flera andra möten kan beställas på CD. Se sid. 30

Midnattsropets medarbetare Arne Björkman har avlidit

Vår broder i Kristus och Midnattsropets medarbetare; skribenten **Arne Björkman** är död.

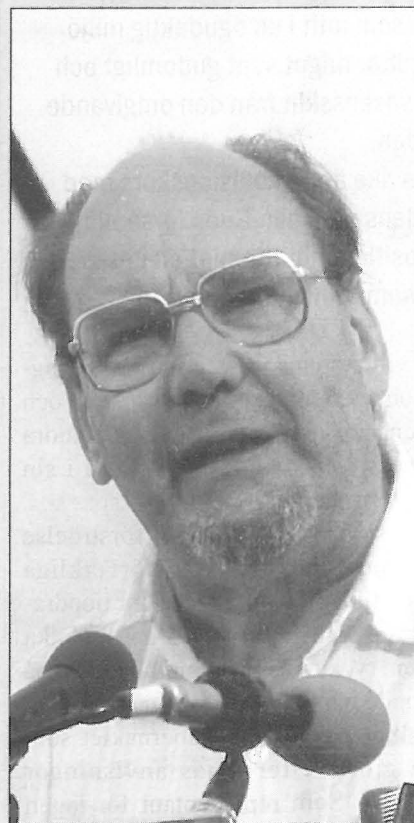
Han mötte Jesus till radikal frälsning i ett Maranatomöte 1977. När han sedan skrev en mini-biografi i Midnattsropet, satte han som rubrik över sin väg till frälsning: "Från röd majmorgon och religiös trældom till psalm 23." Han talade gärna om hur han radikalt fick möta Jesus till befrielse och förvandling.

Efter en lång tids sjukdom har han lämnat jordelivet. Trots den plågsamma sjukdomen var Arne en Herrens tjänare som troget arbetade med att lyfta fram väckelsepionjärernas levnadsöden i sina artiklar, som vi haft förmånen att publicera i Midnattsropet. Han tog även på ett väckande sätt upp frågor om abortlagstiftningen, ockultismen, myten om jungfru Maria, kampen för

det bibliska dopet och andra kontroversiella ämnen, alltid i ljuset av Guds ord. Arne Björkman har även producerat flera program för Radio Maranata. Då Arne medverkade i församlingens möten, förmedlade han alltid levande skildringar för att påminna om Guds trofasthet i kampen vi var och en måste gå igenom. Nu har han själv gått före till de eviga boningar Gud berett åt de sina.

-Vi vilja icke lämna eder, käre bröder, i okunnighet om huru det förhåller sig med dem som avsomna, för att I icke skolen sörja såsom de andra, de som icke hava något hopp. Ty lika visst som Jesus, såsom vi tro, har dött och har uppstått, lika visst skall ock Gud genom Jesus föra dem som äro avsomnade fram jämte honom. (1 Tess 4:13-14)

Maranataförsamlingen och tidningen Midnattsropet lyser frid över Arne Björkmans minne. ■

Arne Björkman vittnar under ett tältmöte. I nästa nummer av MR kommer en artikel av Arne att publiceras.

Protestens folk

Ulla Näsholm

Gud har alltid haft ett folk, avskilt för honom, ett folk som vill leva för honom, följa hans bud och göra hans vilja.

På bibelns första sidor tecknas bilden av Guds trofasthet och löftet ges till dem som mitt i en ogudaktig miljö gestaltar något sant gudomligt och helt väsensskilt från den omgivande världen.

Guds rike är på kollisionskurs med världens rike, och Guds församling i opposition mot föreningar, grupper och sammanslutningar av olika slag.

Gud vill att hans församling skall fungera som ett hem, en plats för fostran och gemenskap och det utifrån helt andra perspektiv än vad världen också i sin bästa form har att erbjuda.

Inte självförverkligande, förströelse eller underhållning, utan förverkliga Guds vilja i tiden och rustas för uppdraget Jesus gett – vara med och befolka himlen, rycka människor ur händerna på den onde härskaren i världen.

I öknen uppfördes tabernaklet som hade gjorts efter Guds anvisningar till Mose. Som representant för lagen – uppfostraren fram till Kristus – hade han fått sig tilldelat att i allt "göra efter den mönsterbild som blivit honom visad på berget".

Varje bräda, varje tygvåd, prästens kläder, allt som hörde till tabernaklets sammansättning, utsmyckning och förvaring, eller hur och av vilka det skulle transporteras; vilka som skulle *bära* tabernaklet under ökenfärden, allt var noggrant reglerat och står att läsa i en av bibelns första böcker. Mönsterbilden var viktig och ingen detalj var för liten att tas om hand som Gud ville – varje sak skulle vara en symbol för det som fanns i himlen.

Var och en visste sin plats och uppgift och fullföljde noggrant sin tjänst. "Gud har i församlingen satt..." står det i Nya Testamentet när det talas om gåvor och tjänster för att människor ska komma in i sin funktion och uppgift. Det stod klart, eller skymtade fram ganska tidigt, att Guds folk skulle tas ut ur alla folk och stammar och att hans församling skulle byggas endast och allenast av pånyttfödda, nya skapelser i Kristus Jesus, även om den ursprungliga tillhörigheten kunde vara både av judisk eller hednisk art.

På Gamla Testamentets tid, när Israels folk vandrade i öknen för att komma till det land Gud hade lovat dem, vägledades de av Guds löften och vad Gud uppenbarade för Mose när tabernaklet skulle förfärdigas. Sedan ledde molnstoden dem om dagen och eldstoden om natten, både i ljus och mörker var det möjligt att få begrepp om vägen. Om de såg uppåt fick de klart för sig om de skulle stanna eller fortsätta ett stycke till. Så tillryggalade folket etapp efter etapp tills de var framme i landet; det som Gud hade lovat dem, in i Kristus själv.

Utvändigt var tabernaklet täckt av tahasskinn, oansenligt och grått. Vad grannfolken såg medan Israels barn

bar på tabernaklet var inget som direkt imponerade.

Prakten, härligheten i guld, broderier, vackra kläder och kostbara tyger och utsmyckningar av olika slag – allt detta var fördolt för de omkringliggande folken, de kunde aldrig föreställa sig vilken rikedom som fanns därinne, väl fördolt för omvärlden.

På väg ut ur sin himmelska helgedom

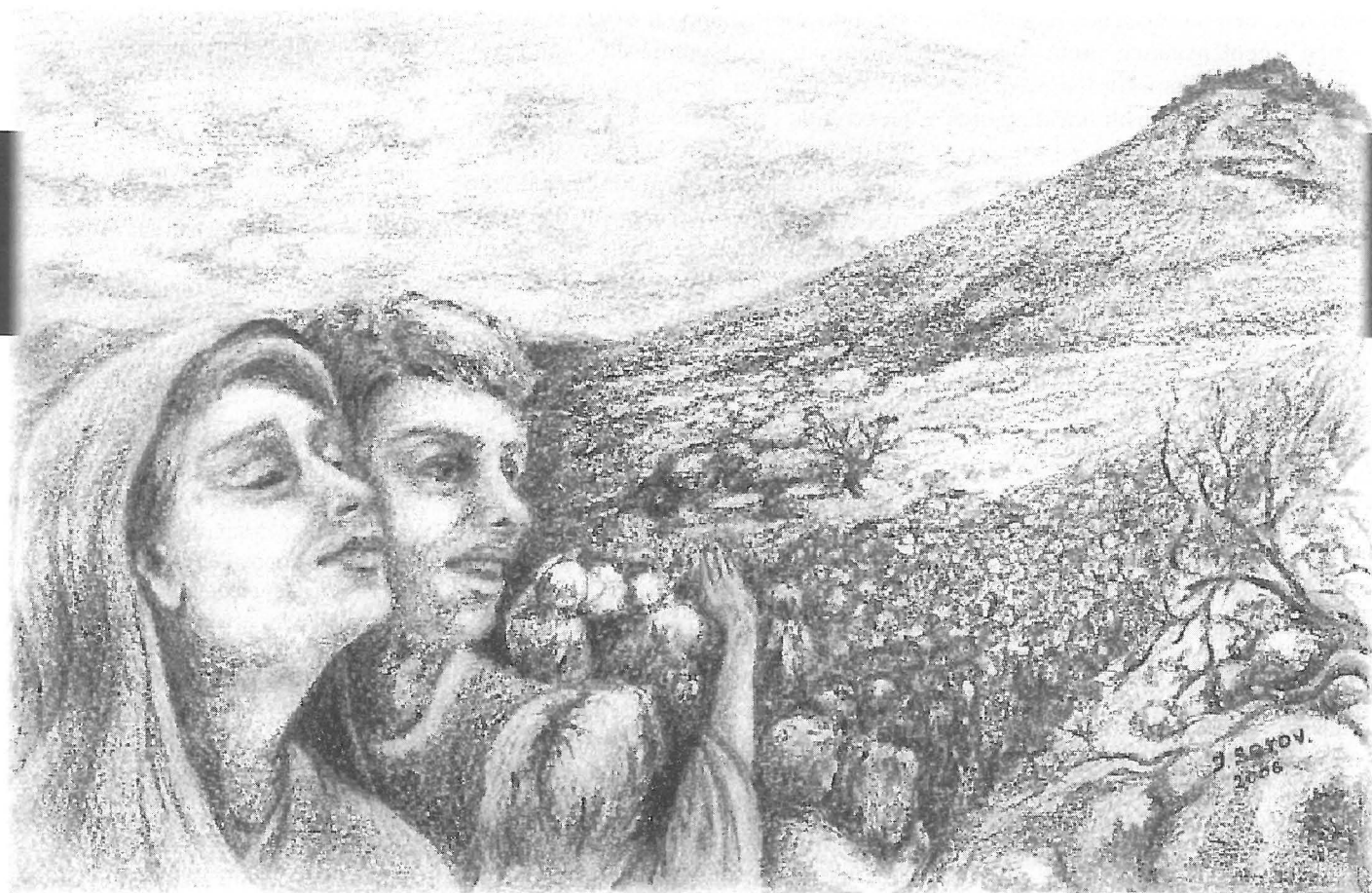
En gång om året gick översteprästen in i det allraheligaste för att bringa offer för folkets synder. Klockor i fällen på hans klädnad hördes när han utförde tjänsten – människorna utanför hörde att han utförde sitt verk.

Idag kan vi höra vår himmelske överstepräst; klockklängen förstärks då Jesus närmar sig tidens slut, han är på väg ut ur sin himmelska helgedom och kommer för att hämta dem som hör honom till. Jesus kommer!

Löftet går i uppfyllelse – Jesus kommer för att hämta sin brud – sin församling. En församling som lever i uppbrottsstämning, är prydd med Guds härlighet och de gåvor han ger åt sina heliga för att tjäna och verka.

I öknen var tabernaklet övertäckt, och vad som fanns av dyrbarheter, guld och andra värdeföremål var helt fördolt för människor runt omkring. I tidens öken – idag – förhåller det sig på liknande sätt.

Guds härlighet kan inte uppfattas på ett mänskligt sätt och vad Gud lagt i församlingen kan aldrig bli uppenbart för människor utanför. "I världen, men icke av världen...." säger bibeln att Guds folk ska vara. Tabernaklet med symboler och påminnelser om det himmelska fanns

Ill. Igor Serov

hos människorna också under ökenvandringen. Folket runt omkring såg bara enkelhet intill torftighet; och kunde inte alls förstå varför israeliterna så respektfullt och kärleksfullt bar omkring på vad som för dem var Guds uppenbarelse – det fanns ingenting som på minsta sätt gav uttryck för att det var något värdefullt de förde med sig.

Den som står på avstånd och registrerar och försöker förstå vad Gud vill uppenbara kommer obönhörligen till korta. Ingen mänsklig härlighet, attraktionskraft möter - trist, grått och intetsägnande ter sig Guds boning för den som hellre ser den bördiga slätten som ett bättre alternativ – det syndiga Sodom som ersättning för den stad Gud själv hade byggt – det himmelska Jerusalem.

Att ha det bekvämt, ombonat och tryggt var inte det som stod högst för Abraham, trons fader. Han valde att leva i bergsbygden, nära himlen och sin Gud och så att han kunde höra hans röst och komma sina fränder till befrielse och hjälp när det var nödvändigt läser vi om i bibeln.

Gud byggde

-Då lät Herren Gud en tung sömn falla på mannen, och när han hade somnat, tog han ut ett av hans revben och fyllde dess plats med kött.

-Och Herren Gud byggde en kvinna av

revbenet som han hade tagit av mannen och förde hene fram till mannen. (1 Mos 2:21-22)

Gud byggde en kvinna av Adams revben... Församlingen fanns som en hemlighet i Guds hjärta redan innan jordens grund var lagd och nu åskådliggjordes den inför de första människorna.

Det är så fascinerande att tanken om församlingen så tidigt ges uttryck för i bibeln. Bara ett kapitel senare, när människorna som Gud skapat att leva i gemenskap med honom hade syndat och gömde sig för Herren Gud, hörs Herren kalla: *"Adam var är du?"* Gud sökte mannen till gemenskap med sig, kallade på honom.

Några versar senare i kapitlet kommer ett oerhört löfte om försoning genom Jesus Kristus. *"Kvinnans säd skall söndertrampa ormens huvud..."*

Kvinnans säd – hur skulle människor kunna förstå detta tal. Det fanns tröst och förhoppning om gemenskap och försoning med Gud inbyggt i löftet de fick och det omfattade alla människor. Något stort skulle ske – Gud skulle födas in i människosläktet på ett övernaturligt sätt.

I en av kyrkans trosartiklar sägs det: *"Avlad av den helige Ande, född av jungfru Maria..."* Det är Gud som bygger, det är han som skapar, det är han som försonar och frälsar. Han är Gud och

människan kan bara böja sig i vördnad för hans majestät, hans kärlek och allmakt. Och ta emot det erbjudande som kommer från himmelens Gud...

Jesus kom för att försona och frälsa. I sitt avskedstal till lärjungarna ger han dem uppdraget: *"Gå ut i hela världen och predika evangelium... gör alla folk till lärjungar..."*

Uppdraget Jesus gav sina lärjungar är inte fullgjort ännu. Fortfarande gäller marningen att predika försoningens budskap till människorna. Var och en, oberoende av rastillhörighet, intelligenskvot, ekonomi eller andra företräden, omfattas av Guds erbjudande. Var och en som vill..

Endräktigt församlade

På första pingstdagen föddes eller synliggjordes församlingen. Guds löfte till lärjungarna om att bli uppfyllda med Anden blev en realitet. Alla blev uppfyllda av den helige Ande. Guds gåvor, hans speciella hjälp och kraft var nu inte bara förbehållna en människa eller någon grupp, de fanns tillgängliga för alla lärjungar.

Människor kom tillsammans, började leva tillsammans på ett annat sätt än tidigare. Det nya liv de fått skulle näras för att växa upp, orka bära påfrestningar av olika slag, bli självständiga individer som kunde vara med och bära bördor i

Guds rike, och bli fäder och mödrar för barnen i gemenskapen inom församlingen – så att människor kan växa upp till gudsmänniskor och bli skickliggjorda till allt gott verk.

Petrus, den av lärjungarna som förstod att Gud ville att också hedningarna skulle få del av Guds löfte om frälsning, förde evangeliet också till dem som inte fanns inom den judiska religionen. Gud är mycket större än människan gör honom. Gud vill att alla människor ska bli frälsta och han erbjuder sig själv till alla som i tro vill ta emot hans erbjudande.

Paulus uppenbarar hemligheten

Paulus kallas för hedningarnas apostel. Han fick möta Jesus Kristus och hela hans tillvaro rasade. Det han lärt och erfårit under sitt liv som from farisé smulades sönder... Jesus var verkligen den som Gud lovat skulle komma för att befria sitt folk, inte bara sitt eget egendomsfolk, men också människor utanför det av Gud utvalda folket, skulle få del av frälsningen. Ett helt nytt folk, ett trons folk med Abraham som stamfader skulle träda fram.

Paulus skriver om församlingen i sina brev, han ger förmaning, uppmuntran, tröst och en mästerlig pedagogisk bild hur församlingen ska gestaltas eller byggas.

"Sanningens pelare och grundval...", det är församlingen säger bibeln och talar om hur rättfärdighet skulle råda, hur äldste skulle insättas och hur de skulle utöva sitt ämbete. Hur gåvor och tjänster ställs till församlingens förfogande, hur man upplivar och vårdar det Gud gett – allt för att de heliga ska iståndsättas att mer och mer likbildas med Kristus och växa upp till mognad och sans.

Kärleken är det som håller de troende samman, den Kristi kärlek som man kan läsa om i Kol 3:14

-Men över allt detta skolen I ikläda eder kärleken, ty den är fullkomlighetens sammanhållande band.

Det var inga människotankar Paulus förde fram när han talade om församlingen, om dess uppbyggnad, struktur och utveckling. Det var Guds tankar, och så storslaget att människor ser Paulus som en genialisk konstruktör, när han utvecklar tanken om mönsterbilden, vad Gud vill och kan om han får möjlighet...

Paulus förde fram Guds tankar om församlingen, det var inte alls enastående eller något han kunde berömma sig av. Det

var Gud som genom sin Ande skapade något nytt, något himmelskt – och Paulus var den som förmedlade det vidare. Generation efter generation kan genom Skriften tillgodogöra sig Guds vilja som är församlingen. Ett hem för den pånyttfödde kristne, ett härbärge för den som råkat i rövarhänder, en plats för fostran och tillväxt och där andliga fäder och mödrar kan vara barn och unga kristna till hjälp och vägledning. En lustgård där Guds härlighet finns uppenbarad och Hans helighet manifesterad, - eller för att använda ett modeord, - blir bekräftad, av medlemmar av en så kreativ och fruktbar gemenskap som är församlingen efter Guds mönsterbild.

Paulus hade oförbehållsamt ställt sig till Guds förfogande och han kunde därför förmedla levande, skapande ord ifrån Gud.

Gud byggde en kvinna av Adams revben – en enastående bild. Människan kan aldrig omfatta eller förstå. Men det var Gud som byggde! Det var Gud som gav instruktioner om tabernaklet och han uppmanade också till att noga göra efter mönsterbilden.

Församlingen skulle bäras genom tidens öken, var och en skulle bidra med den gåva och tjänst han fått. Som Nya testamentets prästerskap skulle den handha det dyrbara innehållet på ett grannliga sätt. Inte skada eller på minsta sätt fördärva Guds gåvor som han i sin gränslösa nåd och ofattbara kärlek ger. Inte byta eller ersätta någon av Guds gåvor med en mänskligt sett likvärdig eller bättre.

Gud har satt, Han har bestämt – och inget av det som är förordnat är utbytbar. Inte ens om man menar att det är något mer rationellt, konstruktivt, förnämare, modernare eller med en mer samhällsinriktad attityd och inställning man agerar.

Gud har i sin församling:

-...för det första satt några till apostlar, för det andra några till profeter, för det tredje några till lärare, vidare några till att utföra kraftgärningar, andra till att få gåvor att bota sjuka, till att hjälpa, att styra och att tala olika slags tungomål. (1Kor 12:28)

Hela spektrat av tillvaron finns med där – läran, fundamentet, hälsan, framtiden, hur församlingen ska styras, till och med hur man förfar vid konflikter och sammandrabbningar som kan uppstå.

Den ordning och de gåvor Gud gett ska människan inte ersätta med något som anses finare eller bättre. Varför?

-Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarevärv, att uppbygga Kristi kropp. (Ef 4:12)

Och fortsätter man lite längre fram i texten kan vi läsa vers 13-16:

-Tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus.

-Vi skall då inte längre vara barn som kastas hit och dit av vågorna och som förs bort av varje vindkast i läran, när människorna bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse.

-Vi skall i stället i kärlek hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus. Från honom får hela kroppen sin tillväxt.

-Så byggs kroppen upp i kärlek, och den fogas samman genom det stöd som varje led ger, alltefter den kraft som är utmätt åt var särskild del.

Var och en visste sin uppgift när det gällde tabernaklet i öknen. Församlingen är nya testamentets prästerskap, var och en med en speciell uppgift. Den ska utföras och kraft finns för var dels uppgift och kallelse.

Vägen bibeln anvisar verkar oframkomlig och den är verkligen omöjlig för det mänskliga sinnet, men Gud har berett en ny och levande väg.

Uppstår tanken att förbättra, förenkla, rationalisera eller ändra på det Gud förordnat om församlingen i sitt ord, måste idén läggas under Kristi lydnad, så att det slutligt blir Guds bud och förordning som avgör hur man ska handskas med olika frågeställningar. Endast på det sättet förblir församlingen en levande organism och inte en av tidens många religiösa eller profana institutioner där man tillsammans tävlar om att vara stor, mäktig eller inflytelserik.

Likt Abraham spanar vi efter staden med de fasta grundvalarna som Gud lovat. Det står om den i Upp 21:9-11

-Kom hit, så skall jag visa dig bruden, Lammets hustru.

Och han förde mig i anden åstad upp på ett stort och högt berg och visade mig den heliga staden Jerusalem, som kom ned från himmelen, från Gud.

Tiden som återstår att verka kan vara lång eller kort, med evighetens perspektiv är den bara en fläkt. Ännu är dock frälsningens dag.

Framtiden ligger i Guds hand och snart är den uppenbarad för de troende, för Guds församling. Översteprästen är på väg ut ur sin himmelska boning. Lyssna till klock-klängen – Han närmar sig – Han kommer – MARANATA! ■

Herren allena skall vara hög...

Vittnesbörd av Gertrud Johansson

-Ty så säger den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid och heter »den Helige»: Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande; ty jag vill giva liv åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan. (Jes. 57:15)

När vi läser i Guds ord om Guds folks historia, så ser vi att när en väckelse kommer då börjar det med förkrosselse. När man möter Guds ord ser man sitt eget avfall och avstånd från det Gud tänkt och sagt. Då upplever man sorg och förtvivlan. Vi ser det hos Josia i 2 Kon. 22. Man hade bara hållit på i sina egna traditioner och i högmod gått så långt att lagboken blivit bortglömd i något hörn. Hur är det med oss som Guds folk? Är vi så säkra på våra egna traditioner och att vi förstått allt? Är det så att vi i vårt högmod kommit på avstånd från Guds ord? Har bibeln bildligt talat blivit ligande i ett hörn, därför att vi tror oss veta vad Gud vill?

När boken blev uppläst för Josia rev han sönder sina kläder i sorg över avfallet. Han såg och upplevde hur långt från Gud de hade kommit. Detta ser vi även hos flera andra av bibelns män, till exempel Esra, Nehemja och Jeremia.

Vi behöver närma oss Guds ord med ödmjuka hjärtan och sinnen. Kanske vi kommer att uppleva sorg och förkrosselse när vi ser hur långt vi kommit från uppenbarelsen av Guds ord. Ordet måste tas emot genom Anden som visar oss Guds hjärtas vilja. Vad vi i vårt kött

tyckt oss förstå, visar sig vara fjärran från vad Gud hade tänkt. Vi känner det tveeggade svärdets verkningar i våra hjärtan.

Men Gud bor hos den som har ett förkrossat hjärta. Jeremia, som grät så mycket över tillståndet hos Guds folk, skriver i Klagovisorna, kap. 3:48:

-Vattenbäckar rinna ned från mitt öga för dottern mitt folks skada.

I vers 55 skriver han: "Jag åkallar ditt namn, o HERRE, här underst i djupet..." När vi kommit dithän börjar Guds handlande. Vi ser de första orden i de följande versarna: "...du hör... du nalkas... du säger ... du utför... du förlossar... du ser..." Frälsningen är Guds

verk helt igenom. Ingen människa kan komma med någon stolthet eller berömmelse och ha någon del i frälsningsverket. Människan åkallar honom och då handlar han.

Den senaste tiden har jag ofta fått upp det ställe i bibeln där det står: "Herren allena skall vara hög på den dagen..."

O, du stolta människa! Tro inte att du har fattat Guds verk eller att du har någon berömmelse. Vi är alla ett intet och hans verk är enbart från honom. Känner du förkrosselse? Då är du på rätt väg. Då kan han bygga upp. "Jag vill ge liv åt de förkrossades ande." Allt hårt och upphöjt måste böja sig för honom och "Herren allena ska vara hög på den dagen." ■

**Frälsningen
är Guds verk
helt igenom.
Ingen människa
kan komma
med någon
stolthet...**

Svenska kyrkoledare ropar efter hjälp - från Rom!

En grupp "bröder" från Taizé, den numera öppett katolska kommuniteten i Frankrike, kommer att tillbringa några månader i Sverige under det första halvåret 2007. Från februari till maj, med utgångspunkt från Ersta Diakoni, den lutherska högskolan, där de ska ha sitt tillfälliga hem under vistelsen.

Detta stod att läsa i en publikation som man ger ut från Taizé-kommuniteten i Frankrike:

-Bland dagens unga stockholmare finns det en längtan efter en djupare andlighet, men också en känsla av att inte rymmas i samhället och i de etablerade kyrkorna. Detta har skapat ett slags andlig förvirring, och de unga behöver sällskap på vägen." Med dessa ord skrev Stockholms kyrkoledare till Taizékommunitetens prior, broder Alois, och bad om att några av den ekumeniska kommunitetens bröder skulle komma och stanna i Sverige under några månader.

Så är det alltså. Den andliga nöden i Sverige är så stor, så att den etablerade kyrkligheten vänder sig till katolsk mysticism i Frankrike för att söka hjälp - landet som enligt statistiken har mindre än två procent protestanter. Av dem är endast sex promille evangelikala kristna. Ett land som ropar på missionärer.

Är verkligen den andliga nöden så stor i vårt land, att kristenheten inte ser någon annan lösning för att möta "längtan efter en djupare andlighet" bland ungdomar i Sverige?

En utmaning till varje pånyttfödd kristen! ■

/SF

Undervisning från Bibelskolan 2006 på CD

Flera talare

- 061007, Lö, 19.00 Inledningsmöte
- 061008, Sö, 18.00 Väckelsemöte
- 061021, Lö, 18.00 Temamöte:
"Guds vilja - församlingen" Medv.
bl.a. Tage Johansson och B V Henry

Tage Johansson

- 061010, Ti, 12.00 "Mönsterbil-
den och ökentabernaklet" Del 1
- 061011, On, 19.00 Del 2
- 061024 Ti, 15.00
"Helighet och helgelse"

Hans Lindelöw

- 061010, Ti, 19.00
"Ordets tjänst" Del 1
- 061011, On, 12.00 Del 2
- 061013, Fr, 12.00 Del 3
- 061015, Sö, 11.00
"Rikedom och fattigdom"
- 061017, Ti, 19.00
"Leva för Kristus, dö för Kristus"
- 061022, Sö, 11.00
"Kriget mot de heliga"
- 061028, Lö, 15.00
"Kampen för att nå himlen"
- 061031, Ti, 18.00
"Den sanna visheten"
- 061104, Lö, 11.00
"Vad vi själva sett..."

Robin Widén

- 061012, To, 12.00
"Vetekornets väg" Del 1
- 061019, To, 19.00 Del 2

- 061101, On, 18.00 Del 3

Kjell Roos

- 061012, To, 19.00
"Vårt behov av väckelse"
- 061014, Lö, 18.00 Väckelsemöte
- 061015, Sö, 18.00 Väckelsemöte

Varghese Thomas

- 061017, Ti, 12.00
"Under Kristi lag"
- 061018, On, 12.00 "Namnet Jesus"
- 061018, On, 19.00 Berättar om
evangeliums segrar och motgångar i
Indien

Igor Serov

- 061019, To, 12.00 "Avgudadyrkan"

Broder Henry

- 061021, Lö, 15.00 "Fyra milstolpar
i den unge Samuels liv"
- 061023, Må, 12.00
"Kristendom och islam, paralleller och
paradoxa" Del 1
- 061023, Må, 15.00 Del 2
- 061024, Ti, 12.00 Del 3
- 061025, On, 12.00 Del 4
- 061026, To, 12.00 Del 5
- 061024, Ti, 18.00 "Endast Jesus"
- 061030, Må, 12.00
"Vittnesbörd och tjänst" Del 1
- 061030, Må, 15.00 Del 2
- 061031, Ti, 12.00 Del 3
- 061101, On, 15.00 Del 4

Jan Egil Hafsahl

- 061025, On, 15.00
"Kristi hemlighet" Del 1
- 061025, On, 18.00 Del 2
- 061026, To, 15.00 Del 3
- 061026, To, 18.00 Del 4
- 061027, Fr, 15.00 Del 5
- 061028, Lö, 18.00 Väckelsemöte
- 061029, Sö, 11.00
"Vår himmelska kallelse"

Emanuel Johansson

- 061027, Fr, 12.00
"Utgivande liv"

Märta Berg

- 061029, Sö, 18.00 Väckelsemöte
- 061031, Ti, 15.00
"Bära Jesu ok"
- 061104, Lö, 18.00 Väckelsemöte

Paulus Eliasson

- 061101, On, 12.00
"Sion och Sinai"
- 061102, To, 12.00
"Sion - Den plats Gud utvalt"
- 061102 To 15.00
"Sion - En omsorgsgemenskap"
- 061103, Fr, 12.00
"Sion - Glädjens budbärarinna"
- 061105, Sö, 11.00
"Låt inte tillfället gå förbi"

David Smeds

- 061103, Fr, 15.00
"Kan man lita på Bibeln?"

Varje möte 30:-/CD

Välkommen till julfirande & nyårskonferens!

Julafton kl. 16.00

Agapemåltid och julfirande!
Välkommen att dela
gemenskap med Guds
folk. Alla är hjärtligt
välkomna!

Nyårsafton kl. 18.00

Agapemåltid och nyårsvaka!

3-7 Januari - Nyårskonferens!

Bibelstudier, evangelisation och
väckelsemöten!

Församlingens lärare undervisar.

Maranataförsamlingen i Stockholms ordinarie mötestider:

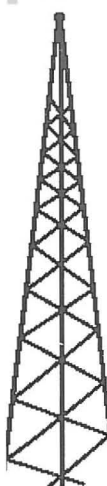
Månd-fred 12 Bönemöte
Tisd 12 & 19 Bibelstudium
Torsd 19 Bönemöte
Lörd 18 Väckelsemöte el.
Ordet och bönen
Sönd 11 Ordets förkunnelse
Sönd 18 Väckelsemöte

Talare & eventuella ändringar
kan du läsa om på hemsidan el-
ler Dagens Nyheters predikaturer.

Adress: Se Kontakttrutan

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00
Lörd 15.00-16.00

Lyssna via internet:

Stockholm: www.narradio.se

Göteborg: www.gnf.nu

Kommer snart!

59:-

**Bibelstudieserie av Arne
Imsen med utgångspunkt
från Romarbrevet
- nu i bokform!**

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter, Bäll-
stav. 100, Bromma, Stockholm.
(Kommunala färdmedel: Buss
112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

**OBS! Alla priser är
exklusive porto.**

Böcker & musik

Nedanstående böcker är, om inte an-
nat anges, utgivna på BMC-förlag.
Mer information finns på hemsidan.

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Rättfärdighet från Gud
(kommer snart) (59:-)
- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergäll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas
av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller
kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Stig Andreasson:

- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-)
(Elias förlag)

(Stig Andreassons böcker finns
också på norska)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-)
- ☐ De fem Moseböckerna (6 delar,
700:-) (båda: Timoteus förlag)

Igor Serov:

- ☐ Frälsning genom eld
(Finns också på litauiska)

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Vi har glada bud
- ☐ Vi har glada bud (CD)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frärlst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
Pilgrimsskolans barn sjunger.
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöw*
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. *Sånger på
spanska av Belkys Rodriguez.*

Musikkassetter 30:-/st

Musik-CD 90:-/st

Missionshotellet!

Budget 345:- (inkl. frukost)
Enkel 525:- (inkl. frukost)
Dubbel 695:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA

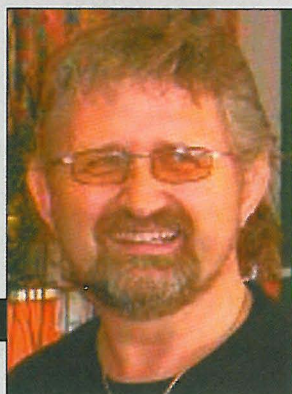
TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
440:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Fullbordat!

Appell av Dag Sandslett

Jesu uttalande var ett löfte om Paradiset till en av förbrytarna/mördarna som blev korsfästa tillsammans med Honom.

Det är inte många av oss som får möjligheten att på förhand veta vilken dag vi ska gå ur tiden och in i evigheten. Rövaren på korset fick det privilegiet och en oändligt mycket större gåva, han fick sig också tilldelat en ganska oväntad slutplats. Paradiset!

Mannen måste ha insett sitt syndiga tillstånd och han måste ha sett Jesu unika roll som Frälsare och Kung. Han räknade nog inte med förlåtelse, men med sin ganska så otraditionella frälsningsbön: "Jesus, tänk på mig när du kommer i ditt rike!" - blev han bönhörd av Frälsaren. Jesus svarade med en helhjärtad konungslig benådning. Jesus flyttade denne syndares dom till evig förtäppelse, över på sin egen förestående död. Den vidare kontakten mellan dem skulle försiggå i Paradiset.

Vad är det vi behöver mitt i lidandet? Hopp! Hoppet om härlighet, om liv, om gemenskap med Jesus. Och vad är det vi ska förmedla till andra? Jo, vi ska förmedla realiteten och härligheten i det säkra hopp vi har om Himmelen. Vi ska förmedla att det är på grund av Jesu försonande död och Hans frälsningsuppståndelse vi av bara nåd inför Gud måste acceptera att vi är accepterade utan att vara acceptabla. Vi kan inte på något sätt göra oss förtjänta av Guds kärlek, det är en kärlek Han utöser över oss av bara nåd.

Hur blev rövaren på korset förvandlad från en syndare på väg till evig skilsmässa från Gud, till en frälst person bestämd för evig gemenskap med Gud? Vad gjorde han för att bli frälst?

Han bekände sin tro på Jesus! Han trodde att Jesus var Guds Son och att Han var Frälsaren som skulle bana vägen för mänskligheten till Himmelriket. "Jesus, tänk på mig när du kommer i ditt rike"

Jesu Kristi död är historiens uppfyllelse av Guds tanke och avsikt. Gud förlåter synd - bara på grund av Jesu död. Gud kunde inte förlåta människor på något annat sätt än genom sin Söns död... Det största triumfrop som någonsin hörts i hela Guds universum är det ropet som ljud från Jesus på Golgata kors: "Det är fullbordat!" (Joh 19:30)

Efter Kristi offer finns det inte längre behov att utgjuta blod. Han tog en gång för alla med sig blodet i det inre rummet, det allraheligaste, och stänkte det på nådastolen; men det var inte blodet från getter och kalvar eller lamm. Nej, det var blodet från honom själv. Han tog sitt eget blod, och med det sörjde han för vår eviga frälsning. (Hebr 9:12)

Guds Son blev Guds Lamm, korset blev altaret, och vi har blivit helgade genom offrandet av Kristi lekamen en gång för alla. (Hebr 10:10)

Det som var tvunget att betalas, är nu betalt. Det som var tvunget att göras, är nu gjort. Oskyldigt blod var kravet. Oskyldigt blod blev offrat, en gång för alla. Göm dessa orden i ditt hjärta: *En gång för alla!*

Hans verk är gjort, Hans mål är nått, Hans utmaningar är mötta, Hans avsikt är uppnådd, Hans stora slag är vunnet. Vi kan inte lägga någonting till vår Frälsare, inte bara för att vi är oförmögna till det, men för han redan har utropat att verket är fullbordat!

Amen!